

"இரங்கு நிலைகொண்ட தமிழ் ஏற்றகுறை
தவிர்த்திட நீர் எழுச்சி கொள்வீர் "

எழில்

கவின் 2

ஒகஸ்டு — செப்டம்பர் 1970

காட்சி 5, 6

~~நிர்வாக ஆசிரியர் :~~

~~நூல் அம்மூலம்.~~

~~இந்தியகள் வெளியீடு~~

~~அலுவலகம்:~~

~~"எழில்"~~

~~13, ஒபன் கைட்,
தெஹிவனை.~~

~~கிளை :~~

~~97/7, பீச்ரேட்,
யாழ்ப்பாணம்.~~

~~அட்டைப்படம் :~~

~~ஊரிக்காடு திரு A. நடராஜா.~~

எழிலில் வெளிவரும் கதைகள் கட்டுரைகளிலுள்ள பெயர்கள் யாவும் கற்பனையே; கட்டுரைகளில் வெளிவரும் கருத்துக்களுக்கு கட்டுரை ஆசிரியர்களே பொறுப்பாளிகளாவர்;

— ஆசிரியர்.

இந்த இதழில்...

- தமிழ்நாட்டுச் சஞ்சிகைகளின் தடை
- ரோட்டு செல்வி, ந. பிரா ஜேஸ்வரி
- மன்னிக்க வேண்டுகிறேன்
- சிறுகதை: நீலநிற நெலெக்ஸ் சாரி
- இசைமாலை — 2
- கவிதையானங்
- ஆசைக்கனவு
- சிந்திக்க வேண்டுகிறோம்
- வித்துவான் வெந்தனூர்
- தென்னேல் பதி
- சுங்கத்தமிழரின் காதல் வாழ்க்கை
- பூவிட்ட புரத் திலா முருகனீஸ் வணங்கப் போகின் நீர்கள்
- தமிழரசி — நாடகம்
- எழுச்சி
- கண்ணம்

A. T. சம்பந்தர்

56, K. K. S. ரூட்,

யாழ்ப்பாணம்.

எங்களிடம்

றங், சுட்கேஸ், மெத்தை

தலையனைவகைகளும்

மற்றும் வீட்டுப்பாவனைக்குகந்த

தெயிலையும்

சுராய் விளையில் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

நங்கையர் விரும்பும் நவநாகரீக
நகைகளுக்கும் வொங்களுக்கும்
புகழ்பெற்று விளங்கும் ஸ்தாபனம்

கே. என். எம். மீரன் சாஹிப்

தங்கப்பவன் நகை மானிகை
கன்னதிட்டி, யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி : 585

Visit

K. N. M. MEERAN SAHIB

JEWELLERS & DIAMOND MERCHANT
'SOVEREIGN PALACE'

KANNATHIDDY,

JAFFNA.

Dial / 585

தமிழ் நாட்டுச் சஞ்சிகைகளின் தடை!

சாவணையூர் சம்பந்தன்

இந்தியாவிலிருந்து இந் நாட்டுக்கு இறக்குமதியாகும் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளைல்லாம் உடனடியாகத் தடைசெய்யப்படவேண்டுமென, இங்குள்ள ஓர் அரசியல் சார்புள்ள சில எழுத்தாளர்கள் விடுத்துள்ள வேண்டுகோளுக்கிணங்க, இலங்கை அரசினர் அச் சஞ்சிகைகளுக்குத் தடை விதிப்பதாக இப்பொழுது தினமும் புதினப்பத்திரிகைகளில் செய்திகள் அடிபடுகின்றன.

மக்களின் நலனில் அதிக அக்கறை கொண்டுள்ள மக்கள் அரசாங்கம் மக்களின் ஒருசிறு கூட்டத்தினர் போடும் கூக்குரலுக் குக்கூடச் செவி சாய்ப்பதென்றால், அது நாட்டு நலனை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகவே இருக்கவேண்டும்!

இறக்குமதி மோசடிகள்

இறக்குமதி மோசடிகள், இந்தப் பத்திரிகைகள் இறக்குமதி யிலும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது: இறக்குமதி மோசடிகளை எந்த ஓர் அரசாங்கமும் சகித்துக் கொண்டிருக்க முடியாது: அபிவிருத்தியடையாத, சிறு நாடுகளிலே, உள்ளுர்ப்பணம் விரய

மாலது உண்மையில் சகிக்கமுடியாத ஒரு கொடுமையாகும்! உடனடியாகத் தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு இறக்குமதி மோசடிகள் முறியடிக்கப்படவேண்டும்.

இந்திய வியாபாரிகள்

இந்திய வியாபாரிகள் இங்கிருந்து தற்கால வாச அனுமதிப்பத்திரம் பெற்றுக் கொண்டும் (T.R.P.), நாடற்ற பிரஜைகளாகவும் இருந்துகொண்டு, இந்நாட்டின் செல்வச் சிறப்பினை உறிஞ்சி வருகிறார்கள் என்பது நாடற்றிந்த உண்மையாகும். இலங்கையிலே வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருக்கும் இந்தியர்கள் பலவிதமான முறைகளைக் கண்டு பிடிக்க முடியாதவாறு, நுட்பமாகக் கையாண்டு, இலங்கையில் பணங்கு சம்பாதிக்கின்றார்கள்: அத்தகைய வியாபாரங்களில் ஒன்றுக் ‘இந்தியப் பத்திரிகை ஏஜன்சி’ வியாபாரமும் நடைபெறுகிறது! நானைய மதிப்புக் குறைவு செய்யாத எமது நாடு

திலே, 'இரட்டிப்பு' விலைக்கு விற்கப்படும் 'இரகசியம்' இது வே என்னாம். தேசாபிமான மூளை யாரும் இவ்விறக்குமதி மோசடிகளை ஆதமிக்க மாட்டார்கள்.

எப்பொழுதோ எழுந்த குரல் !

ஸமத்திலே சஞ்சிகைகள் எப்பொழுதிருந்தோ வெளியிடப்பட்டன. அது நீண்ட பெரிய சரித்திரமாகும். ஆனால், என்ன சாபக்கேடோ? அவைகள் நிலை பெறவில்லை!

ஸமத்து இலக்கியச் சஞ்சிகைகள் வெற்றி யளிக் கலி லீலையென்று கைவிடப்பட்டதும் இல்லை. காலத்துக்குக் காலம் பரிசோதனைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டுதான் வந்திருக்கின்றன. இப்பொழுதும் நடை பெறுகிறது! இவற்றின் விளைவாக, இந்நாட்டில்படிக்கப்படுமதமிழ் நாட்டுச் சஞ்சிகைகள் மீது கவனம் திரும்பியது. ஸமநாட்டுச் சஞ்சிகைகளின் வளர்ச்சிக்கு இந்தியப் பத்திரிகைகள் தான் குந்தகம்விளைவிக்கின்றன எனும் அபிப்பிராயம் நிலவத் தொடங்கிறது. அப்பொழுதே எழுந்தது அந்தக் குரல்! எனினும், அந்த அபிப்பிராயம் முற்றிலும் உண்மையானதா? நமக்குக் கௌரவமானதா? என்பது ஆராயத்தக்கது.

ஸமத்து வாசகர்கள்

ஸமத்து இலக்கிய ஏடுகள் நிலைபெற்றமுடியாமற் போன்ற

குக் காரணம் ஸமத்து வாசகர்களது கலாரசனையும் வாசிப்புச் சிவையுந்தான் என்று துணிந்து கூறுகின்றேன்! வாசகர்களுடைய ஆதரவில்லாமல் பத்திரிகைகள் எப்படி உயிர்வாழ முடியும்? ஸமத்து வாசகர்கள் ஸமத்து இலக்கியப் பத்திரிகைகளைப் புறக்கணித்து வந்திருக்கிறார்கள்; கனிசமான வாசகர் வட்டமில்லாத பத்திரிகைகளில் வியாபாரிகள் நியாயமாகவே விளம்பரஞ்சு செய்ய விரும்பமாட்டார்கள். ஸமத்துப் பத்திரிகைகளுக்கு விளம்பர வருவாய் கிடைக்க வில்லை. வீற்பனை வரவு செலவுக்குக் கட்டவில்லை. இலக்கியவாதிகளினால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பத்திரிகைகளைத் தேசியமூலர்வு கொண்டு தானும் ஸமத்து மக்கள் ஆதரிக்கவில்லை. இந்தியப் பத்திரிகைகளையே அதிகமாக விரும்பிப் படித்தார்கள். இப்பொழுது 'இரட்டிப்பு' விலை கொடுத்தும் வாங்கிப் படிக்கிறார்கள். சிறந்த இரசிகர்களான ஸமத்து வாசகர்கள் ஸமத்து இலக்கியப் பத்திரிகைகளைப் புறக்கணித்தே வந்திருக்கிறார்கள்!

ஸமத்து எழுந்தார்கள்

இலக்கியம் இன்பந்தருவது எழுத்து ஓர் அரிய கலை. இலக்கிய எழுத்துக்கலை என்பது சாதாரணமாக எல்லோருக்கும் எனிதில் கைவரக்கூடிய ஒன்று அல்ல; பிறருக்கு இன்பழுட்ட

எழுதுகின்ற எழுத்தாளன் உள்ளத் தூய்மையை வருக இருக்கவேண்டும். நல்ல இலக்கியத்தை நல்ல இதயமுள்ளவர்களால்தான் படைக்க முடிகின்றது. ‘எழுதும் தகுதி’ மட்டும் இருந்துவிட்டால் போதுமா? பண்பட்ட வாசகர்கள் வாங்கிப் படிக்க வேண்டாமா?

இலக்கியம் பயின்று, பண்பட்ட உள்ளம் உடையவர்கள் மட்டுமே நல்ல இலக்கிய எழுத்தாளர்களாக வாசகர்களால் படிக்கப்பட்டு, போற்றப்படுவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். எழுதுகின்றவர்கள் அதற்கென்று பிறக்கின்றார்கள். எழுத வந்து, எழுதுகின்றார்கள். எழுதாமல் இருக்க முடியாமல் எழுதுகின்றார்கள். அங்கே இலக்கியம் வளம்பெறுகின்றது. வாசகர்கள் பாராட்டுகின்றார்கள். ஆதரிக்கின்றார்கள்.

இங்கே, சமுத்து எழுத்தாளர்களிடையே போட்டி, பொருமை மிகுந்து. இலக்கிய வளர்ச்சி நலிவருகின்றது: இன்பழுட்டவேண்டிய இலக்கியக் கலை இவர்களுடைய ‘நன்மான் போக்கினால் படிக்கின்ற வாசகர்களுக்கே அருவருப்பாக, துண்பந் தருவதாக அமைந்துவிடுவது சமுத்து வாசகர்கள் கண்ட அனுபவமாகும். எழுத்தாளன் இலக்கியத்தைப் படைத்துவிட்டால் மட்டும் போதுமா? எதையும் எழுதி, வாசகர்கள்மீது தினிக்கமுடியுமா? சமுத்து வாசகர்களுடைய இரசனை உணர்ச்சியைப் புரிந்துகொள்ளாமல், எதையோ

எழுதி, பக்கங்களை நிரப்பி விட்டு வாசகர்கள் வாங்கிப் படிக்கவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது எவ்வளவு முட்டாள்தனமானது? சமுத்து வாசகர்கள் உள்ளூர்ப் பத்திரிகைகளைப் புறக்கணிப்பதற்கு இது ஒன்றே போதிய காரணமல்லவா? வாசகர்களைக் கவருகிற சிந்தனை சமுத்து இலக்கியப் பத்திரிகை எழுத்தாளர்களுக்கு இல்லை! பதிலாக, பல ‘புதுமைகள்’ இயற்றுவார்கள். அச்சிட்ட பத்திரிகையும் புதுமையாக மறைந்துவிடும்.

கம்யூனிஷன் தமிழ் இலக்கியமும்

தமிழ் நாட்டுப் பத்திரிகை எல்லாம் ‘குப்பை’ என்று ஒரு கூட்டத்தினரிடையே வரணிக்கப்படுகின்றது. இப்படி எல்லாப் பத்திரிகைகளும் ‘குப்பை’ யென்று பொறுப்பில் லாமல் கோஷம் போடலாமா? எல்லாப் பத்திரிகைகளும், கடைசியில் குப்பைக்குத்தான் போகிறது. என்னவோ உண்மை தான்! ஆனால், உலகத்து மனிதர்களிலே நல்லவர்களும் கெட்டவர்களும் இருப்பதுபோலவே தமிழ்நாட்டுச் சஞ்சிகைகளிலும் நல்லவையும் உண்டு: நஞ்சிகைகளும் உண்டு; வாசமுள்ள பூக்களோடு விளைமுள்ள பாம்புகள் இருப்பதைப்போல! அதற்காக, தமிழ்நாட்டுச் சஞ்சிகைகள் எல்லாமே ‘குப்பை’

யென்று கூறுவது ஈன்த்தனமல் லாமல் வேறு என்ன?

அந்தத் தமிழ் நாட்டு 'குப்பை' எழுத்தாளர்களுடைய பெயர் களையும், புனை பெயர்களையும், ஏன் சில பல படைப்புக்களைக் கூட இந்த ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் 'கொப்பி'யடித்துப் பெருமைப்படுகிறார்களென்பதை ஈழத்து வாசகர்கள் நன்கு அறிவார்கள்! தென்னிந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புகள் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் பலருடைய படைப்புகளில் நிமிலிடுகின்றது. இவ்விருநாட்டு எழுத்தாளர்களுடைய படைப்புகளை ஒப்பிட்டுப் படிக்கும்போது தெட்டத் தெளிவாக இவ்வுண்மை புலப்படுகின்றது.

கம்யூனிஷன்துக்கும் தமிழிலக்கியத்துக்கும் ஒரு தொடர்பு மில்லை! கம்யூனிஷம் ஓர் அரசியல் தத்துவம். இலக்கியம் அடிப்படையானதல்ல. சமயமும், கடவுள் வழிபாடும் மதிக்கப்படுகின்ற இந்நாட்டிலே குப்பை எது? குப்பையல்லாதது எது? என்று தீர்மானிப்பது இங்குள்ள ஓர் அரசியற கட்சிசார்புள்ள ஒரு சிறு எழுத்தாளர்கூட்டத்தைச் சேர்ந்ததல்ல என்பது ஈழத்து வாசகப் பெருமக்களுக்குத் தெரியாமல் இல்லை:

�ழத்திலே எழுதப் புகுந்தவர்களிடையே ஒரு 'போக்கு' வியாதி பரவியது! அவர்களுடைய போக்குகளினாலேயே அரிய இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு 'முழுக்கு' போட்டார்கள் என்பது ஈழத்து வாசகர்கள் மறக்கமுடியாதது!

இலக்கியப் படைப்பாளி ஒரு வன்முறபோக்காக எழுதுவதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. படிப்பறிவு

எப்பொழுதும் முன்னேறுதற்காகவே ஆக்கப்பட்டது; ஆனால், அந்த இலக்கியப் படைப்பாளி கம்யூனிஸ்ட் எழுத்தாளருக் கிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை! கட்சிப்பிரசாரமும், கட்சி அரசியலும் கலை, இலக்கியத்தை மாசுபடுத்தவேகூடாது. யதார்த்த இலக்கியம் என்றால் கம்யூனிஸ்ட் படைப்பு அல்ல! நல்ல இலக்கிய வாசகர்களை நச்சப்பிரசார வழிப்படுத்தும் முயற்சிகளை ஈழத்து வாசகர்கள் இனம் கண்டுதானிருக்கிறார்கள், எனவே, ஈழத்து இலக்கியப் பத்திரிகைகள் வெற்றியிலக்காமல் போனதற்கு ஈழத்து எழுத்தாளர்களுடைய குழப்பங்களும் ஒரு காரணமாக அமைந்துவிட்டது, உண்மை; வெறும் பொய்யல்ல!

தமிழிலக்கியச் சோலைக்கு வண்டிபும் மணமும் ஊட்டுவன் காப்பியங்களாம். அவை சொட்டசொட்டாச் சுவைதரும் பெற்றியன. பழந்தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய அறிவு இந்நாளில் அருகிவருகின்றது. ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர் பலருக்குப் பழந்தமிழ் இலக்கியப்பயிற்சி இல்லை. பாடசாலையில் இப்பொழுதுள்ள படிப்பில் தமிழ்இலக்கண, இலக்கிய அறிவு பெறக்கூடிய வாய்ப்புகள் முன்னர் இருந்ததைப் போல இல்லை! இதனால், ஈழத்து முதுபெரும் எழுத்தாளர்கள் 'தமிழ் இலக்கிய மரபிற் காலான்றிப் புதிய இலக்கியங்கள்' ஆக்க முன்வரவேண்டும்: அப்படியான படைப்புகளை ஈழத்து வாசகர்கள் ஆவலோடு படிக்கும் குழந்தை நிறையூண்டு.

[வளரும்]

* கான நாத சரஸ்வதி * வெள்ளுவித்தி செல்வி. நூ. பிராணேஸ்வரி *

"எழில்—வளரும் பத்திரிகை. அதன் அமைப்பு நன்று. கதை, கவிதைகள், கட்டுரைகள்—தொடர்கதை தரமாக இருக்கின்றன. முதலிலிருந்து முழுவதும் படிக்கின்றேன்; தொடர்கதை முடிவிற்கான பரிசை நான் பெற்று வும் அதிசயமில்லை..." என்று அடக்கமாகச் சிரித்துக் கொண்டே பேட்டிக்காகப் போன என்னிடம் பேசத் தொடங்கினார்: இன்று ஈழத் தின்வடபாகத்திலே தனக்கென் ஒரு பாபேட்டிகண்டு தருபவர்: நா. இந்திரா தேவி யீடை அமைத்து, மணிகரன் பல்வாரயிம் ரசிகர் களைத் தனதாக்கிக் கொண்ட, செல்வி ந. பிராணேஸ்வரி அவர்கள்.

அவர் தொடர்ந்து: "என்தந்தையாரின் பெயரைச் சொல்லதிலும் பார்க்க, 'ஊரிக்காட்டார்' என்றால் உடனே எவரும், , திரு. A. நடராசா" என்று என்று முடிக்குமளவிற்கு, இசைத்துறையில் ஈடுபட்டு, எத்தனையோ நூற்றுக்கணக்கான இசைக் கச்சேரிகளைச் செய்து பெரும்புகழ் பெற்றவர். அவருக்கும், அவரது துணையான திருமதி ந. நல்லம்மா அவர்கட்டும் நான் ஒரே ஒரு புதல்வி..."

என்று சொல்லும்போதே அவருக்கு ஒரு பெருமிதம் இருந்தாலும், 'உடன் பிறந்தார் இல்லை' என்ற குறையின் சாயல் முகத்தில் ஓடி மறைகின்றது:

"...இள வயதிலேயே என்தந்தையாரிடம் சங்கீதத்தைக் கற்றேன்: இன்றும் கற்றுவருகின்றேன்: சிதம்பராக் கல்லூரியில் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, பல பரிசில்களை இசைக்காகப் பெற்றேன். நானும், அன்பிற்குகந்த செல்வி தனக்கென் ஒரு பாபேட்டிகண்டு தருபவர்: நா. இந்திரா தேவி யும் இணைந்து பாடும் போது இருக்குரல்கள் ஒலிக்காது. தற்பொழுது அவர்மருத்துவக் கல்லூரி மாணவி..."

"என்னுடைய பாடும் முறையிலே ஒரு பெரும் அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்தித் தந்தவர். முன்னொள் இராமஞாதன் இசைக்கல்லூரியின் பேராசிரியர் திரு. M. A. கல்யாண கிருஷ்ண பாகவதர் அவர்கள். ஒரு சிறந்தபேராசிரியர். பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதிலே பெரும் சமர்த்தர். சொல்லிக் கொடுக்கும் போது கவலையீனமான தவறுகளை நாம் விட்டால், வாயிலிருந்து இசைவெள்ளம் வராது: எங்கள் கணக்களிலிருந்து

கண்ணர்த் துளிகள் சிந்தாது — வெள்ளமாகப் பாடும். இவருடைய இந்தக் கெடுபிடிக்கு ஒரு நாள் நானும் ஆளாகி, இவரிடம் பாடம் கேட்பதையே நிறுத்தப் பார்த்தேன். அவர் கற்பித்துத் தந்த பல உருப்படிகள் என்றும் திறம் உருப்படிகளாக இருக்கும்: அவர் வாடும், கையும் — ஆம் வினை வாசிக்கும்போது — சேர்ந்தால், இசையே உருக்கொண்டது போல இருக்கும்.”

“1968ஆம் ஆண்டு தைப் பொங்கல் தினத்தை முன்னிட்டு, சரவணை சேவா மன்றத்தினால் நடாத்தப் பெற்ற மூன்றாண் தமிழ் விழாவில், இரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சியில், அன்று தலைமை தாங்கிய உயர் திரு. கா. பொ. இரத்தினம், M. P. அவர்கள் எனக்குக் ‘கான நாத சரல்வதி’ என்ற விருது பொறித்த தங்கப் பதக்கத்தைத் தந்து கொரவித்ததை நான் என்றும் மறக்க முடியாது. ‘சங்கித ரத்தினம்’ என்ற விருது, இராம னாதன் இசைக் கல்லூரியினால் எனக்கு அளிக்கப்பட்டது.”

“தீவுப்பகுதியில் பல இசைக் கச்சேரிகள் செய்துள்ளன. 1969ஆம் ஆண்டு என்ற நினைக்கிண்஠ேன். ஊர்காவற்றுறை சிவங் கோவிலில் நடைபெற்ற என் கச்சேரியை நன்றாக ரசித்து, என்னை மேலும் நன்றாகப் பாடும் படி ஊக்குவித்தவர் அந்தச் கச்சேரியை ஒழுங்கு செய்த தீவுப்பகுதிக் காரியாதிகாரி திரு. வினாயகவிங்கம் அவர்கள். அவர் ஒரு சிறந்த ஊர்காவற்று ரசிகர்; இசைப்

பிரியர். திருவிழாவை அவர் நடத்திய ஒழுங்கு பாராட்டுதற் குரியது. ஒரு இசைக் கச்சேரி தரமாக அமைவதற்கு, ரசிகர்களும் உதவவேண்டும் என்பது எவ்வளவு உண்மை! அனுபவித்து ரசிப்பவர்கள்.”

“நீங்கள்” என்று நான் கேள்வி கேட்கத் தொடங்குவதற்கு முன்பு, என்னை இடைமறித்து, “நீங்க இப்பொழுது என்னைத் தயவுசெய்து கேள்வி கள் ஒன்றும் கேட்க வேண்டாம். நீங்க என் அப்பாவைப் பேட்டி கானும்போது, நானும் அருகிலேயே நின்றிருந்தேன். நான் எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொல்லி முடித்தவுடன், ஏதும்— மேலும் கேட்க வேண்டுமென்று தோன்றினால் கேள்வுக்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டே, அவர் தொடர்ந்து சொல்லியதாவது :

“என் கச்சேரிகள் சிறப்பாக அமைவதற்குக் காரணம்— என் கூடப் பிறவாத சகோதரன்— எங்கள் குடும்பத்தையே அரணைக்கக் காத்திருக்கும் என் அன்னன்— எனக்கு முன்னே, என் பார்வை படும் இடத்தில் இருந்து தலை அசைப்பதே! இசையை அனுபவித்து ரசிக்கும் அவர் ஒரு சிறந்த இவக்கியவாதி.”

“இருபத்தைந்துக்கு மேற்பட்ட இசைக் கச்சேரிகளைச் செய்த நான், இவங்கை ஒலி பரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தில் இரண்டு முறைகள் பாடியுள்ளேன். எனது மூன்றுவது கச்சேரி இவ்வருடம், செம்மெட்ம்பர்

மாதம் 20ஆம் திகதி இடம்பெறு கின்றது: 'பி' தரத்தில் பாடி வருகின்றேன். எனது முதல் வாரெனுவிக் கச்சேரி தரமாக அமைந்தது என்று, அங்கே கடமையாற்றிய ஒரு உயர் அதி காரி பாராட்டினார். அப் பாராட்டு எனது இரண்டாவது கச்சேரியை இன்னும் நன்றாகச் செய்யச் செய்தது."

"நான் என் கச்சேரியைத் தொடங்கு முன்பாக என் குரு நாதனை மனதில் இருத்தி, எனக்கு இசை கற்பித்த ஆசிரியர்களை மனதினுலேயே வணங்கி, எனக்கு முன்னே இருக்கும் ரசிகர்களின் குறிப்பறிந்து பாடுவதினால்தான் நான் இன்னும் எதுவித பர்சோதனைக்கும் ஆளாகவில்லை என்பது என் எண்ணம். பாடகர்கள் தன்னை மறந்து பாடுவதை விடுத்து, கேட்பவர்கள் தங்களை மறக்கும்படி பாடுவதுதான் நன்று."

"கலைஞர்கள் மத்தியில் ஒற்றுமை மிக அவசியம். இறுக்கமான நிலத்திலே, பயிர் வளர்ச்சி அடைய முடியாதது போல— இசை என்னும் பயிரும் வஞ்சத்தை வளர்க்கும், வழியை நாடும், குரோத மனப்பான்மை யுடன் வாழ்க்கையை அமைக்கும் கலைஞர்கள் நெஞ்சிலே முனைத் தாலும் வளர்மாட்டாது. தெய் வத்திற்கு மலர்களை அர்ச்சிக்கும் பக்குவத்தில், இசையும் மீட்கப் பட வேண்டும். இசைக் கலைஞர்கள் நெஞ்சு பண்பட்ட, புண்படுத் தப்பட்ட, சரத்தன்மையுள்ள, செழிப்பான நிலம்போல இருக்க வேண்டும், அப்படி இருந்தால்

தான் இசை வளரும்; இசையுல கில் வசை குறையும்..."

"ஒரு சில இசைக் கலைஞர்கள் சாஸ்திரீய சங்கீதத்தை, அதன் தன்மையை மாற்றி, மெல்லிசை பாடுவதைப் போல, 'இனிமை' ஒன்றையேக்கருதி, பாட முயற்சிக் கிளருர்கள்; இனி மையாகப் பாடவேண்டும் என்ற எண்ணத் திலே, உந்தியில் இருந்து எழுவேண்டிய நாதம் இவர்களுக்குத் தொண்டையிலிருந்து புறப்பட்டு, முக்கைச் சுழித்து, மூன்று கிளரங்கள். அதனால் இசையின் ஜீவணே கெடுகின்றது. அது மாத்திரமா— தமிழர்களாகிய இவர்கள் தமிழ்ப் பாடல்களில் வரும் 'ரு' என்னும் எழுத்துக்கும், 'று' என்னும் எழுத்துக்கும் வித்தியாசம் தெரியாது— தமிழை, இசையைக் கருவறுக்கின்றனர்."

"ஆடிசன் பரீட்சையை நடாத்துபவர்கள்— குறிப்பாக வாய்ப் பாட்டு விடயத்தில், வாய்ப்பாட்டில் வல்லமையுள்ளவர்கள் தான் பரீட்சை செய்தல் விரும்பதற்கக்கூடுதல். பட்டம் பெற்றவர்களாக மாத்திரம் இருந்தால் போதாது. பாடி வருபவர்களாக இருத்தல் அவசியம். அவர்களுக்குத்தான் ஒரு பாடகரின் தன்மை புரியும்."

"அதை விடுங்கள்.. 'பி' தரத்தில் பாடும் சிலர், தாங்கள் 'ஏ' தரத்திற்கல்ல— விசேஷ தரத்திற்குத் தகுதியானவர்கள் என்று எண்ணுகின்றனர். இது பற்றி ஒரு முதுபெரும் வித்து வான் சொல்லியதாவது: ...'இவர்கள் இப்பொழுதுதான்

இந்தியாவில் இருந்து இறக்கு மதியாகப்பட்ட சில சங்கீத பூஷணங்கள். அங்கே பாடமாக்கி வந்த உருப்படிகளை அப்படியே இங்கு வெளுத்து வாங்கு கிருர்கள். இப்படி இவர்களினால் அதே உருப்படிகளை எத்தனை கச்சேரிகளில், எத்தனை முறைகள் பாடலாம். இசைக்கு நல்ல கறபணை வேண்டும். கேட்க இனியதாக இருக்கிறது என்பதற்காக விசேஷ தரத்தற்கு ஏற்றவாம் என்றால், தெருவிலே இசை தெரியாத சிலர் இனிமையாகப் பாடுகின்றார்கள். அவர்களைக் கூட, போடலாந் தானே! என்றார். ‘இது சரி’ என்று சொல்லவும், தோன்றுகின்றது. எவ்வளவிற்குச் சரி என்று சொல்ல எனக்குத் தெரியாது. இசைக்கு முக்கியமான சுருதி, தாளம், ராத்தி விருந்து பிறழாமை, அபஸ்வரம் பேசாமை, பாவம் முக்கியம். ஒன்று கூடிக் குறைந்த தோ, இசை போக்கு...’

“இசைப் பரீட்சை செய்பவர்கள் ‘தியறி’யில் (theory) மாத்திரம் சிறந்தவர்களாக இருந்தால் போதாது: ரைப்ரைட்டரில் ‘ஏ’ அடித்தால் ‘ஏ’ விழுவதுபோல, தொண்டை எந்த நேரமும் அப்படிப் பேசாது. நடை முறையில் இசையில் கடுபட்டிருப்பவர்கள் இசைப் பரீட்சை செய்வது நன்று: அவர்களுக்கு நிலைமை புரியும்.’

“கடந்த சில வாரங்களாகத் ‘தினகரன்’ தினசரியிலும், வாரமஞ்சரியிலும் ‘இசைத்துறை’ பற்றிப் பல ஆசிரியக் கடிதங்கள், கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன, சிந்தித்துச் செயலாற்ற வேண்டிய பல விஷயங்கள் அவைகளில் இருக்கின்றன. தினகரனும், எழிலும் கலைஞர்களுக்குக் காட்டும் ஆதரவைக் காணும்போது

இசைத்துறைக்கு நல்ல எதிர்காலம் இருப்பதுபோல் தெரிகின்றது,”

“நான் அதிகம் கடைத்து விட்டேன் போலும். இனிமேல், சொல்ல என்னிடம் ஒன்று மில்லை. ஆனபடியால் கேள்வி களுக்கும் இடம் இல்லை” என்று சொல்லியவாறு எழுந்து கைகூப்பி வணங்கி, பேட்டியை முடித்தார்.

அழகாகச் சீவப்பட்ட செவிள்ளைர் எனக்கு முன்னே: எழுதிய கடதாசிகளை அப்படியே வைத்துவிட்டு. “கொஞ்சம் சீனியும், தேசிக்காயும் என்றேன்— மறுபக்கம் பார்த்துக்கொண்டே, தேசிக்காய்— சீனி கலந்த அந்த செவ்விள்ளைரைப் பார்க்கும் போது, நாவில் சுவை தட்டியது: அதையும் மீறி— அவர் வாய்க்குள் முனுவுழனுத்து ‘தங்கரதம் ஒத்துவா செய்தது.

என் வேண்டுகோலுக் கிணங்க— சில துக்கடாக்கக் கள் பாடப்பட்டன.

இளநீரில் ஆசை மறந்து, இசையில் ஆர்வம் மிகுந்தது. அதன் முடிவு— இளநீர் தவறுதலாகத் தட்டுப்பட்டு, சரிந்து நிலத்தில் ஓடியது.

நாங்கள் சிரித்தோமா?

இளநீர் உட்சென்றால் ‘குடல்’ தான் குளிரும். அவர் அளித்த இசைகுடலை மாத்திரமா— உடலையும், உள்ளத்தையும் குளிர்வித்தது. இசையிலே மயங்கி, இறைவனே மனிதனுக்ப் பூமிக்கு வந்தான் என்றால் நான் எம்மாத்திரம்?

விடை பெறுகின்றேன். கண்களின் பார்வையிலிருந்து மறைகின்றார். ஆனால் அவர் இசைத்து இசை, இன்னும் என் காதில் ரின்காரித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.

மன்னிக்க

வேண்டுகிறேன்

செந்தாருக....

அந்தியாயம் 4.

அந்தக் கந்தோரில் ஒரே சல ரில் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்க சலப்பு.

சீவ கிளாக்கர் சதாசிவம் கந்தோர் கடிதங்களைப் பார்வையிட்டுக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு முன்னே உடைத்து விரிக்கப்பட்டு வைத்திருந்த கடிதங்கள்! உதவி வேண்டி நின்ற கடிதங்கள்! கொடுக்கும் உதவிக்கு, உபத்திரவமாக உருக்கொண்டு நிற்கும் கடிதங்கள்! மற்றவர்களும் எழுதுகின்றார்களே என்ற ஆத்திரத்தில், எழுதப்பட்ட 'ஏனோ, தானே?' என்ற கடிதங்கள்.

இடப்பக்கத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த கடிதங்களை ஓவ்வொன்றுக் கூடுத்து, திகதி முத்திரை குத்தி, குறியீடுகள் இட்டு, வலப்பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்தார் சதாசிவம் கிளாக்கர்.

கந்தோருக்கு வந்தால் அவருக்கு விட்டு நினைவுவராது, எழுபெண் குழந்தைகளுக்கு தந்தை என்று சொல்லும்படி, கந்தோ

ரில் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்க மாட்டார். 'இன் று ஏன் அரைப்போத்தல் பால் குறையக் கறந்தது?' என்று கந்தோரில் வந்து சிந்திக்கமாட்டார்:

கந்தோருக்கு வந்தால் அவருக்குக் கந்தோர் என்னம் தான்தே பாவம், நல்ல மனுஷன்! கந்தோர்தான் அவர் வீடு என்று சொல்லலாம். கந்தோருக்கு வாறது என்றால், அவருக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. 'கந்தோரில் தான் இப்படிக் கொஞ்சம் என்றாலும் சிரிச்கக் கொண்டிருக்கிறார்' என்று கந்தோருக்கு வரும் அவர் ஊர்வாசிகள் சொல்வது அவருக்கு எட்டியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இடப்பக்கத்திலிருந்து கடிதங்களை எடுத்த இடக் கைக்கு ஓய்வு.. இன்னும் கடிதங்கள் இருக்கின்றன. இருந்தும், இடக் கை எடுத்த ஒரு கடிதத்தில், வலக் கையினால், திகதி முத்திரையைக் குத்திவிட்டு, இரண்டு கைகளினாலும் அந்தக் கடிதத்தை

பலமுறைகள் பார்ப்பதும், யோசிப்பதும், பார்த்துக்கொண்டே யோசிப்பதுமாக இருந்தார்:

அது—

ஒரு கடதாசியின் நான்கில் ஒருபங்கு.

அந்தக் கடிதத்தைத் துருவித் துருவி ஆராய்வதுபோல, கண்களை அகல விழித்து, அதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

‘சரி, இனிமேல் கந்தோரிலை சிரிப்புக்கும், முஸ்பாத்திக்கும் குறைவிராது’ என்று எண்ணித் தனக்குள்ளே சிரித்தார்போலும்,

“என்ன சிந்தனை கலந்த சிரிப்பு?” ஏதோ ஒரு பெரிய தமாகைச் சொன்னதுபோல, பெருமிதத்துடன் நான்கு பக்கமும் பார்த்துவிட்டு, சிவ கிளாக்கர்சதாசிவத்தையே பார்த்தார் அவருடன் கூட வேலைசெய்யும் இன்னெருக்கத்தர்.

“அப்படி ஒன்றுயில்லை...”

“அப்படி என்டால்? ...”

“... அதுதான் என்றை சிநேகிதன் அடுத்த கிழமை கச்சேரி யிலிருந்து இஞ்சே மாறி வாருகிறது. இனி எனக்கு ஒப்பாரிதான்” என்று சொல்லிவிட்டு மீண்டும் அந்தக் கடிதத்தையே பார்த்தார்.

“எனக்கு ஒண்டும் புரியவில்லையே? ”

“அப்பிடி பெரிசா ஒண்டு யில்லை. அவன் ஒரு சரியான முகப்பாத்திக்காரன். நினைப்பதை ‘பட்ட’ என்று சொல்லிப் போடுவான். அவனுக்கு அழுத் தெரியாது...”

“அழுத் தெரியாதா? ...”

“எனக்கு நல்ல ஞாபகமாகக் கிடக்குது அவன் சொன்னது: அழுதுகொண்டு பிறந்த நாம், அழுவதில் அர்த்தமில்லை; அதி சயமுமில்லை. அப்படி அழுதுகொண்டு பிறந்த நாம் அழாது சிரிச்சக்கொண்டு சாகுமட்டும் வாழவேணும்” என்டான். சதாசிரிச்சக்கொண்டே இருப்பான்: அழுகிறவையையும் சிரிக்கவைப்பான்...”

“நீங்க சொல்லுறவதைப் பார்த்தால்.. பெரிய—”

“என்ன பெரிய? ... ஆனால் பெரியவன்தான்; அதை இதை எல்லாம் எழுதுறவன். கந்தோரிலை இனிக் கடதாசிப் பஞ்சம் அடிக்கடி ஏற்படும்.. ஆனால்...”

“ஆனால், என்ன? ”

“ஆனால் என்னவோ? ... உனக்கு என்ன தெரியும்? என்றை முதுகைக் கேள்! அது கதை சொல்லும். முதுகுக்கு மாட்டுத் தோல்தான் போடவேணும்: அப்பதான் அவன்தாளம்போடச் சரியாக இருக்கும்...” என்று சொல்லிவிட்டு, சிந்தனை வசப்பட்ட மனதை ஆசவாசப்படுத்திக் கொண்டு, ‘கண்ணன் மாற்றலாகி வருகின்றுன்’ என்ற செய்தி தரும் கடிதத்தை வலப்பக்கத்தில் வைத்து விட்டு,

கடிதங்கள் இடம் மாறின. மாறிக்கொண்டே இருந்தன: கடமையில் அவர் மூழ்கிவிட்டார். ஆனால் அவருக்குப் பக்கத்தில் இருந்து வேலை செய்த

அந்த ‘பெண்—கிளாக்’ அவர்கள் பேசிய விஷயத்தை அசை மீட்டுக் கொண்டிருந்தாள்:

‘யார் இந்தக் கண்ணன்? சே! இவருக்கு இவ்வளவு அன்டும், ஆதரவும் இருக்கே. சில கிளாக் கர் சொல்லுறதைப் பார்த்தால் சில கிளாக்கரையே தண்ணிக்கு விடுவார் போலை கிடக்கு. ஒரு வெளை நான் வாற தெருவிலை நிக்கிற மீசைக்காறன்கள் போலையோ?’ என்று அதைப் பற்றியே, தன் மனம் போன்போக் கில் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் மனம் வேலையில் புலன் செல்லவில்லை.

அவள் சிந்திக்கவேண்டிய விஷயம்தானே! அவள் ஒரு சின்னப் பெண். இருப்பு வயதிருக்கும். எந்த ஆண்பிள்ளையையும் ஒருக்கால் என்றாலும் திரும்பிப் பார்க்கச் செய்யும் அழகு. சில கிளாக்கரின் முதுகே மேளமாக மாறும் என்றால் ...

என்றும் இல்லாது இன்றுதான் அவள் தன் தனிமையை உணருகின்றார். இதுவரை அவளுக்கு எந்தவித பிரச்சினையும் இருக்கவில்லை, கந்தோரைப் பொறுத்த வரையில் கந்தோருக்கு வருவாள்; போவாள். தெருவிலே நிற்கிற சில மீசைக்காறக்காவாவியள் சிரிச்சு, கதைச்சால் அவளுக்கு என்ன? அவள்தான் அவர்களைப் பார்க்கிறதில்லையே! அவர்களின் பார்வை பட்டு, அவளை மறைத்து வைத்திருக்கும் அந்தக் குடை ...

கடும் வெயிலிலும் அவள் மேனியைப் பாதுகாத்துப் பரவசப் படும் அந்தக் குடை அந்தப் பாவியளின் பார்வையில் தானே பொசுங்குவது போன்ற பிரமை:

‘கந்தோருக்குள்ளும் அப்பிடிஒரு மீசைக்காரன் போலை ஒரு கிளாக் வந்தால்...’ என்று அவள் எண்ணி அதிர்ச்சி அடைவது நியாயம்தானே!

அவள் சிந்தனை வசப்பட்டிருக்க, சில கிளாக் கடிதங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, கந்தோரில் இருந்த மற்றவர்கள் ‘தேநீர்’ குடிக்கப் போக—

தோளிலே ஒரு கோட்டை போட்டு, தொங்கவிட்டவாறு ஸ்டெலாக ஒரு கையால் கோட்டின் கொல்ரைப் பிடித்துக் கொண்டு — நடையுடன், சதா சிந்தும்புன்னகையுடன், கவர்ச்சி நிறைந்த பார்வையுடன், சில கிளாக்கரின் மேசையை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தவன்;

‘ஹலோ...!’ என்றான்.

என்ன சத்தம்! ஆணின் குரல்தான். அதில் தொன்றும் விரியமும், நளினமும் ..

அந்தப் பெண்—கிளாக் தலை நிமிர்ந்தாள்; தலை குனியத்தான் பார்த்தாள், முடியவில்லை. அவளுக்கு ஒரு புன்னகையை விடையாக்க கொடுத்துவிட்டு, தண்ணையே ஏறிட்டு, திகைப்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் சில கிளாக் சதாசிவத்தைப் பார்த்தவன்—அவரின் முதுகிலே ஒரு ஒற்றையாட்டுத் தாளம் வாசித்தான்.

இலங்கைப் பத்திரிகைகளை ஆதரியுங்கள் !

சமுத்து இலக்கியம் வளர —

இயன்றவரை உதவிபுரியுங்கள் !

— செதிச.

சமுத்து இலக்கிய இரசிகர்களுக்கு
இனியதோர் செய்தி !

விரைவில் வெளிவருகிறது !
இன்றுமோர் எழுத்திலக்கிய ஏடு !

எழுத்தாளன்

ஆசிரியை : கோதைநாயகி சம்பந்தன்

“உற்றெழுந்த சிந்தனையின் ஒளியால் இந்த
உலகோம்பும் எழுத்தாளன் உறங்கு வானே ?”

— க. வேந்தனூர்.

விடயங்கள், விளம்பரங்கள்
தந்துதவ விரும்பும் அன்பர்கள்
விபரங்களுக்குத் தயவுசெய்து எழுதுங்கள்.

முகவரி : திருமதி கோதைநாயகி சம்பந்தன்,

‘எழுத்தாளன்’ அலுவலகம்,

321. ஊவாசல்,

கனவி

(இலங்கை)

“சதாசிவம் கிளாக்கர் பேச வில்லை; பேசுவதற்கு அவர் திகைப்பிலிருந்து மீளவேணுமே!

“ஏன்டாப்பா பேசமாட்டியாம்?” என்று கேட்டவன், அந்தப் பெண்ணை சாட்டையாகத் திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, “ஓ! இந்தப் பெண் இருப்பதினாலா? வயதோடு சேர்ந்து வளருவது ஆசை ஒண்டுதான் ம! நான் உனக்கு போட்டிக்கு வரவில்லை” என்று சொல்லியவன் மீண்டும் ஒரு சின்ன ஒற்றையடித் தாளம் வாசித்தான்:

“நான் சொல்லியது-சரியா?” என்று கேட்பதுபோல, தான் அருகே இருந்த அந்தப் பெண்—கிளாக்கைப் பார்த்தார் — சில கிளாக்கர் சதாசிவம்.

அவள்

அவனையே பார்த்துக்கொண் டிருந்தாள்ள சில கிளாக்கர் தன் ணைப் பார்ப்பதனை உணர்ந்து, தன் தலையைக் குனிந்தாள். தலை குனிய — மனம் நிமிர்ந்தது:

மனம் நிமிர்ந்தவுடன், குனிந்த தலை மீண்டும் நிமிர்ந்தது.

“ஐயோ! ... அப்படி ஏன் என்னை விழுங்கிக் கொண்டிருக் கிறோய்? என் கண்களை மாத்திரம் பார்க்காதே! பார்த்தவர்கள், என்னைப் பார்ப்பதை மறந்து, கண்களையே பார்க்கின்றார்கள்” என்று சொல்லியவாறு தன் கண்களைக் கறுத்தக் கண்ணுடியினால் மறைத்தான்.

கண்கள் இருட்டிக்கப்பட்டன. அந்தக் கண்கள், பார்த்த மறு கணமே, அவள் உள்ளத்

திலே பதிந்துவிட்டன. கண்களா, அவை?

அந்தக் கண்களைக் காணுத கண்கள் கண்கள்லை; அழகாகப் பேசும், மயக்கிச் சிரிக்கும். பார்த்தவர்களைக் கவ்வும். பார்க்க, பார்க்கச் சொல்லும். இருந்தும் அவளால் அந்தக் கண்களை ஒரு வினாடிக்குமேல் தொடர்ந்து பார்க்க முடியவில்லை:

“என்னை யாரென்று பார்க்கின்றாயா? உனக்கு எங்கே தெரியப்போகுது! I am sorry. நான்தான் கண்ணன். இங்கே மாறி வரப்போகிறவன்... அப்ப, தாங்கள் யாரோ? ...” என்ற கேள்வியில் ஒரு தளுக்கு வைத்து கேட்டான்.

அவள் உடல் விரைத்திருந்தது; உள்ளம் துளிர் த்திருந்தது. எது உண்மை?

‘உனக்கு’ என்று எடுத்த எடுப்பிலேயே உரிமை எடுத்துப் பேசியதா? ... இல்லை, ‘தாங்கள்’ என்று தளுக்குடன் பின்பு பேசியதா? ... ‘உனக்கு’ என்று அவன் சொல்லும்போது, அவள் மனம் ‘எனக்கு’ என்று என்னியிருக்குமோ?

“எந்தக் கண்ணன் இந்தக் கந்தோருக்கு மாறி வரப்போகின்றான்” என்று சில நிமிடங்களுக்கு முன்பு பேசிக்கொண்டிருந்தார்களே, சாட்சாத் அந்தக் கண்ணன்தான் அவர்களுக்கு முன்பு வந்து, பேசிக்கொண்டு நிற்கின்றான் என்றால்...

பக்கத்தில் இருந்த கதிரையை அவர்கள் இருவருக்கும் நடுவில்

இமுத்துப்போட்டவன் “என்ன சதா” நான் இவ்வளவு பேசி யும், நீங்க ரெண்டத்தால் ஒருத் தர் கூட ம! ... பேசயில்லை யே! இந்தப் பிள்ளைக்குத்தான் நான் புதிச் சுனக்குமா? ... எனக்கு எப்பவும் Sey Introduction தான் விருப்பம்” என்றான் இருந்து கொண்டே.

“கண்ண! நீ என்ன கேக்கின் ரூப் என்று புரியுது. ‘நினைத் தேன் வந்தாய்’ என்றது போலை இருக்கு. அதுதான் ஒரு மாதிரி யா விட்டேன். இதுதான் ‘ராதா’ என்ற பெண். பார்க்க அப்பிடித்தான். வாய் வைச் சாய் ...” என்று சதா சிவம் சொல்லி முடிக்குமுன்னே, கண்ணன் இடைமறித்து, “...கடிக்குமா? ...” என்றான்.

“கடித்தால் கடி படாதோ?” என்ற அவள் இனிய குரலில் மனம் இரங்கினானு? ... இல்லை. சொல்லிவிட்டு, அவள் சிரித்த சிரிப்பில் மனத்தைப் பறிகொடுத்தானே?

“சே! இப்படியும் ஒரு சிரிப்பா? நினைச்சாலே மனம் சிலிர்க்குது. இன்னுமொருக் கால் சிரிச்சால்” என்று அவள் மனம் எண்ணித் தவித் திருக்குமோ?

“கண்டியா, நான் சொன்னேன்!” என்றார் சீவ் கிளாக்கர்.

“சதா! நான் அப்பிடி நினைக்கவில்லை. கடிக்கிறது நாய் என்கும் சொல்ல வரயில்லை...” என்று சொல்லிவிட்டு, ராதாவைப் பார்த்து, அவள் முன்னே

தலையை நீட்டி, தன் இடக் கன் நத்தைச் சரித்துக்கொடுத்து”, இதிலும் கடிக்குமா? என்றான். சீவ் கிளாக்கர் பேய் அறைந்த வனுனார்.

அவள் .

அவள் மேனியிலே ஒரு நடுக் கம். இதயத்திலே உணர்வின் தாக்கம். தன்னில் ஒரு புதுவித மான உணர்வு ஒவ்வோர் மயிர்க் கால்களிலும் ஏற்படத் தொடங்கியதை அவள் உணர்ந்தான்

அவள் உள்ளம் அவன் கேட்டதைக் கொடுக்க விரும்பியது. உடல் அவனுடன் ஒத்துழைக்க மறுத்தது. அவனுள் ஒரு பெரும் மாற்றம் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. இருபதுவருட காலம் வாழ்ந்த வாழ்வில், ‘இந்தக் கணம்தான்’ வாழ்வின் தொடக்கத்தையே தொட்டது போவிருந்தது.

அவள் இதழ்கள் துடித்தன. நெஞ்சு விம்மியது. தான் பல மூள்ளவள் என்று எண்ணியவள், இன்று தான் பலவீனமானவள் என்பதை உணர்ந்தாள். தன் பலவீனத்தை மறைக்க அவள் முயற்சி செய்யச் செய்ய அவள் மேலும் பலவீனப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தாள்.

அவள் கணகள் கலங்கின.

சீவ் கிளாக்கரின் இதயமே கலங்கியது.

“Don't worry. சம்மா தமா ஷாகக் கேட்டேன். Don't misunderstand me. எண்ணெப் புரிந்தால்...” என்று சொல்லிவிட்டு, சதாவைப் பார்த்தான்.

சதா பேசவில்லை:

“கேட்பது இலகு: கொடுக்க நினைப்பதுவும் இலகு: கொடுப் பதுதான் சிரமம்: அப்பிடித் தானே? Be a Give to take things easy,”—என்று தொடர் ந்து சொல்லி முடித்தான் கண்ணன்.

“இல்லை: நான் தவருக என்ன வில்லை: கண்ணிற்குள் ஏதோ விழுந்துவிட்டது ...” என்று சொல்லி, தன் கண்களைக் கசக்கினால். தன் மனநிலையைப் புரிந்துவிட்டாரே என்ற மகிழ் ச்சி, அவள் மனதில் ஒருபறம்.

“கண்ணைக் கையால் கசக்கி னால், கண்ணின்னும் கலங்கும் ...” என்று சொல்லி, அவள் மேசையில் இருந்த லேஞ்சியை, எட்டி எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான்.

அவன் எட்டி எடுக்கும்போது அவள் அசையவில்லை. எடுக்கும்போது அவன் உடல் தன் உடல்மீது பட்டால் படட்டும் என்று இருந்தானா?

‘தாங்கல்! ’’ என்று அவள் வாய் சொல்லவில்லை. கண்கள் சொல்லின:

லேஞ்சியைக் கொடுக்கும் போது, அவள் விரல்கள், அவன் விரல்களைத் தீண்டினவா? இல்லை, அவள் விரல்கள், அவள் விரல்களைத் தீண்டினவா? ... விரல்கள்—விரல்களைத் தீண்டின. மனதிலே விரகதாபம். இன்பச்சுமையில் நசங்கும் ஒரு வித துடிப்பு.

சீவ் கிளாக்கர் சதாசிவம் கடித்தானைப் பார்த்தபடியே, கண்

ண்ணுடன் கதைத்தார்: கண்ண் ராதாவைப் பார்த்தபடியே சதாவுடன் கதைத்தான். ராதா யாரையும் பாராமலேயே கண்ணனின் இதயத்துடன் கலந்தான்.

கண்ணானும் ராதாவும் சிரித்தனர். சீவ் கிளாக்கர் சதாவிழித்தார்.

விழித்த சதாவைப் பார்த்து, காதைக் கொடுத்துக் கேட்கும் படி கண்ண் சொல்ல—சதா கேட்க காதில்புகும் இசை அவருக்குப் பழக்கமான—விருப்பமான ஏதோ ஒன்றுக்குப் புரிந்தும் புரியாததுமாக இருந்தது.

பாட்டின் பல்லவி மீண்டும் பாடப்பட்டது.

“கொத்துங் கிளிநானிருக்க—கோவைப் பழம் நீயிருக்க ...”—பாட்டுத் தொடர்ந்தது.

சதாவும் சேர்ந்து சிரித்தார்.

அவள் ஏன் சிரித்தாள்?

அவள் கண்ணம் ஏன் கோவைப் பழம்போல் சிவக்க வேஷ்டும்? எந்தக் கொத்துங் கிளி கொத்தி யது?

எவ்வளவு நேரம் தொடர்ந்தது பேச்சு! அவனுக்கு நேரம் போனது தெரியவில்லை. ஒன்றும் புரியவில்லை: ஏதோ ஒன்று புரிந்தும் புரியாததுமாய் இருந்தது!

“மிஸ் ராதா! அடுத்த கிழமை நான் வரும்போது ‘உம்! ’ என்று இருக்கக்கூடாது என்னைப்போலச் சிரி! ஆனால், உன் சிரிப்புப் பொல்லாதது...” என்று

சொல்லிய கண்ணனுக்கு—“உங்க பார்வை மாத்திரம் நல்லதோ” என்று சொல்ல என்னியவள் அதைச் சொல்லாது, “பொல் வாததா? அப்படி எண்டால் நான் சிரித்துக்கொண்டே இருப்பேன்” என்றார்.

அவன் சிரித்துக் கொண்டே போனான். ஆனால், கண்ணனின் உருவம் அவன் இதயத்திலே

பதிந்துவிட்டது: அவன் மனம் நிறைந்து காணப்பட்டது.

“இதுவரையும் என் மனம் வெறுமையாகவா இருந்தது; ஆமாம்! இன்றுதான் எனக்குப் புரிகின்றது...” என்று அவன் தன்னைப் புரியத் தொடங்கி னான்:

நினைவு கலைந்தது.

(தொடரும்)

உலகம் உய்வதற்காகச்

சிவமும் சக்தியுமாக விளங்கும்

ஜா எல,

சிவசக்தி மில்ஸ்

நீடு நிறை பெற்று நீடுமில்வாழு

எங்கள் வாழ்த்துக்கள்.

தொலைபேசி :

76 - 394

தந்தி :
‘சிவசக்தி’

இசைமாலை 2.

ஊரிக்காடு திரு. A. நடராசா

இராகம் சத்த ஸாவேரி

ஆடி

ஸ்ரிமபதஸ் } 28 வது
ஸ்தபமரில் }

பல்லவி

காவாத காரணம் ஏனோ—கபாலி (காவா)

அனுபல்லவி

மூலா முதலே முருக வேள் தாதையே
முப்புர மெரி செய்த முக்கண்ணரே (காவா)

சாணம்

1. கல்லேனும் ஒரு காலத்திலே உருகும்
கல் நெஞ்சம் உருக கருணை மழை பொழிவாய்
பல்லுயிர்க் காதரா பரம க்ருபகரா
பாலன் யோக தாலன் பாடற் கிரங்க—இன்னும் (காவா)
2. ஒமெனும் பிரணவ உட்பொருளிலுறையும்
நாமரூபம் கடந்த நமச்சி வாயப் பொருளே
பாமாலை பாடும் பரமனதியார்க்கு
பரிந்து அருள் புரியும் பரக பாணியரே (காவா)

* * *

ஸ்வர சாஹித்யம்

பல்லவி

1. ஸாதா; பா - மபதப - பமரில் | தா, ஸ்ர்., | பமரில் - ரிமபத
காவா த கா--- ர-ணம் ஏ னே கா--- பாவி-
2. ஸாஸ்த-தபபம-மரிலை-ஸரிலத | ஸா, ஸ்ர்.;, | பமரிலை-ரிமபத
காவா ---த- கா--- ர-ணம் ஏ னே கா--- பாவி-
3. ஸ்ரீ ஸரில் தா - தாஸ்த பா மாபம் ஸ்ரீ: | தா, ஸா:; | பமரிலை-ரிமபத
காவா --- த--- கா--- ரணம் ஏ னே கா--- பாவி-
4. ஸ்ரிமரி-தஸ்ரில்-பதஸ் மபமரிலை | தா, ஸா: | பமரிலை - ரிமபத
கா--- வா--- த--- கா:ர-ணம் ஏ னே கா--- பாவி-
ஸாதா:; பா - மபதப - பமரிலை | தா, - ஸா:,
காவா த கா--- ர-ணம் ஏ னே

அனுபவங்கள்

13 தா, பா, மா - பாதா - ; | : பதா - ஸ்தா | ஸா; - தபதா
 மு வா மு தலே -- முரு - கவேன் தா - ஈத - யே
 14, பதஸ்த - ததபம - பாதா - ; | : பதா - ஸ்தா | தஸ்ரில்-தபதா
 மு-வா- - - மு - தலே முரு கவேன் தா - - - ஈத-யே
 ஸ்ரிமா - ; ரீ - ஸ்தா - தபதா | பதஸா - ; ஸா | ஸ்தபம-ரிமபத
 மு - பு ர மெரி செய்த மு-க்க - ஸ்தா ஓர - - - - -

சிட்டைஸ்வரம்

ஸ்தா - தபமபத - மதப - மபமரின் | ஸா: - ; ரிம | பததப - பமபத
 ஸ்ரில் - தாஸ்தப - பதஸ - பாமபத | ரிமப - பாமரிள | தஸ்ரிம-பா?
 தஸ்ரி - தஸ்ரீ - பதஸ - பதஸாஸ | மபத - மபதாத | பமரிம - பா;
 தஸ்ரி - தஸ்ரில்ஸில - ததஸ - ததஸ்தப | தஸ்ரி - தஸ்ஸப | தத - மமப-ரிமபத

சாணம்

; தா - தாதா - தாதா - தாதா | ஓபதா - ஸ்தா | பா! - பமதா
 கல் லே - நும் ஒரு கா - ஈத்தி லே உருகும்
 ; தா - தாதா - தஸ்ரில் - தபதா | : பதா - ஸ்தா | பா ; - பமதா
 கல் லே - நும் - ஒ-ரு கா - ஈத்தி லே உருகும்
 மா - , பபா - மபமரி - ரீஸா | ; ஸரீ - மமா | பாபா - பாபா
 கல் - நெஞ் சம்-ஈ ருக கரு - ஸ்தாம கழபொ மிவாய்

அ. ப.

; தா - தாதா - பதஸ்த - தபமா | ; பதா - ஸ்தா | ஸா : - ஸாஸா
 பஸ் ஜுயிர்க் கா - - - தா - ரா பர - மகிரு மா - கா
 ; ஸரீ - , மரீ - ரின்ஸா - தபதா | ; பதா - ஸ்தா | தபபம - பாதா
 பா - ஸ்தாபோ-க-தா - சன - - பா - டற்கி சங் - க இன்றும்

(சிட்டைஸ்வரம் பாடி முடிக்கவும்)

Reliable Place for Excellent Jewels by
 Master Craftsman under Personal Supervision

THILAKA JEWELLERS

469, 2nd Division,

Maradana.

Telephone : 96998

க(வி)தையானள்!

‘மணி-தாசன்’

1. உன்னை வைத்தொரு கவிதை எழுதலாம்
என்னை வைத்துநீ என்ன எழுதலாம்?
உன்னை வைத்துயர் ஓவியந் தீட்டலாம்;
என்னு ணர்வினால் என்ன இயற்றலாம்;
அன்னை யாகிநீ அகிலம் அமைக்கலாம்;
அமைதி யாக யான்என்ன சமைக்கலாம்?
உன்னை வைத்தொரு க(வி)தை எழுதலாம்
என்னை வைத்து இனி—எழுதலாம்!

2. கள்ளி ஞற்புதுக் காட்சி நுகரவும்
கனவி லேயுனைக் காணல் அகலவும்,
உள்ளி ஞலதை யுதைக்க முடியலை;
உவந்து வந்ததை உணர்வு சூழிக்குதே!
தள்ளி ஞுலிதைத் தரணி யிலேயிவன்
தனித்து வத்தின் கொடியை உயர்த்தலாம்,
எள்ளி ஞுயிதை; ஏங்கும் நிலைமையை
எப்ப டிஇனிக் கண்டு சுவைக்கலாம்?

3. ‘அற்புதம்’ என்னும் வாஞ்சலஞை ஊற்றினுய்;
அந்த ஆழ்விலே போதையை ஏற்றினுய்;
கற்ப ஜைக்குட்பொற் கோயிலைக் காட்டினுய்,
கடவுள் ஓடவோர் காவியந் தீட்டினுய்!
விற்கவா அன்பை? வேண்டிட யாருளர்?....
விடிவி லாதவோர் பாதையிற் போகிறேன்.
நிற்கலா மென நெஞ்ச மலைக்கினும்.
நீண்ட தோர்பெரு முச்சுடன் போகிறேன்.

உங்கள் விருப்பத்தைப் பூர்த்திசெய்யும்
ஒரே ஸ்தாபனம்

கமலா கராஜ் அன் இன்டஸ்றீஸ்
நவீன யன்னல், கிறில்-கருக்குக்கேற்றுக்களும்
மோட்டார் வாகனங்களின்

உதிரிப் பாகங்களும்

குறித்த நேரத்தில் குறைந்த செலவில்
செய்து கொடுக்கப்படும்.

இன்றே சிறையம்செய்யுங்கள் :

கமலா கராஜ் அன் இன்டஸ்றீஸ்

53, ஸ்ராண்லி விதி,
யாழ்ப்பாணம்.

▲ மோட்டார் சைக்கிள்

▲ நீர் இறைக்கும் இயந்திரம்

முதலியவற்றின்
உதிரிப் பாகங்களுக்கு

யாழ். ஓட்டோ கவுஸ்

10, ஜூபிலி பஜார்,
யாழ்ப்பாணம்.

4. 'செப்பெட்டம்பார் அஃ தறுபத் தியோன்பதும்'
 சென்ற 'நாலுநான் காகி' அலையட்டும்
 அப்பப்பா அஃத கத்தை மறைத்ததே !
 அந்த ஆசையே நாளை நிறைத்தது.
 எப்பெப்போ இதையான் மறைப் பேணேன
 இடிவி முந்தென தெண்ணாஞ் சிதைகுதே,
 'தப்பப்பா' எனநீ சொல்லி ஏகினும்
 தனிர்த்த ஆசைகள் தழரயில் உலர்குதே !
5. 'ராதா கண்ணன்'. சிலைகளும், ஓவிய
 ரம்மி யங்களும், உணர்வெனும் போதையில்
 மோதி மோதி முழுவுரு வாகிறுய் ;
 முள்ளி வேமலர் நீநின்றெங் கேகிறுய் ?
 போதையா இது; புத்தகப் பாடமா ?
 போன பாதை திரும்ப முடியுமோ ?
 காதை போலிதைக் கூறிடக் கண்ணியே,
 காலமோ எனைக் கைவிட்டிங் கேகுதே !
6. வேத ஸினக்குள் அமிழ்த்தும் விளைவிலே
 விருட்ச மாகி விழுதுகள் பாய்ச்சிலூர்
 மோதி ரத்தினால் முகிழித்து. முறிந்தவெம்
 முடிவி லாதவோர் வேதனைக் காவியம்.
 துதி லாஅது சிக்கிச் சமுன்றது
 தூட்சு மத்தை அறிந்திட முந்தினேன்.
 ஏதால் அதன் இன்றைய தன்மையென்
 றேங்கி னேனதால் இக்கதிக் காகினேன் !
7. பாலையிற் பசுந்தரை போல், விழி
 பாய்ச்சி என்மனப் பந்தலில் மூல்கீலியாய்,
 கோல மெண்பதற் கோர்அணி யாகினைய்;
 கொஞ்சினைய்; நினை வோடையில் நீந்தினைய்.
 வாலி பத்தின் சுழிப்பில் அலைப்புறும்
 வண்ணம், மோதிரக் கையை உதறினன்
 கால எல்லையில் லாத கதையினைக்
 கவிதை யாக்கிக் குறுக்கி விட்டாயை !

8. சொற்க விற்புதுச் சோக மிழுந்திடச்
 சுந்தரக் குவை செய்திட எண்ணி,
 ‘அற்பு தத்தை’ அமைக்க முடியலே !
 அகன்றெ துங்கிய ஆவல் உலர்வினால்
 கற்ப ஈக்குகைக் காரிருள் முழுகியான்
 கவிதை யாக்கி இருந்து கலங்கிட
 நிற்கி ரூய்சிலை யாகிளன் நெஞ்சிலே,
 நீடு மாலூங் கோர் கவியாகினூய்!

ஆ வானத்தி லேபறங் தோடம சிழுந்திடும்
 வண்ணப் பறவைபோல் ஆகவேண்டும்—நான்
இ வானமெ லாம்பறங் தோடிம சீஷுந்தபின்
 வந்து புவியினில் சேரவேண்டும்
ஈ தேங்குவை தேடித் தீரிந்திடும் வண்ணத்துப்
 பூச்சியை வாவென்று நான்மழுத்து—இங்கு
உ தேன்சொரி யும்நல்ல தீஞ்குவை காட்டிடும்
 சீன்ன மலர்களாய் ஆகவேண்டும்.
ஊ மாமலை யுச்சியின் மேலே யிருந்துகீழ்
 வந்து பெருகிடும் சிற்றுரூய் — நான்
ஒ பூமலர் தூவிச் சிலிரத்து ஸிற்கும்மரம்
 தேடித் தழுவியே ஓடவேண்டும்.
ஏ வானத்திலே மழை நேரத்திலே தோன்றும்
 வானவில் லின்பல வர்ணங்களாய் — நான்
 மோனத் தவஞ்செய்யும் முக்தி ஸிலையிலே
 மேகங்கள் மத்தியில் தோன்ற வேண்டும்.

— சிவம்

சிந்திக்க வேண்டுகிறோம்

இனிமையும், புனிதமும் நிறைந்த தமிழ்மொழி எமக்கு மூரு கக்கடவளால் அருளப்பட்டது! பண்ணைய மொழிகளில் மேம் பட்ட தமிழ்மொழியை ஏற்றிப் போற்றிப் பெருமைப்படுத்தும் பெரியார்களைக் கொரவம்செய்து மதிக்க நாம் முன்வரவேண்டும்!

— தார், தங்கி பேர்க்குவரத்து அமைச்சர்,
கொவு சௌகீயா குமாரகுருவர்,

தமிழ்மொழிக்குச் சிறந்த செழிப்பான் பண்பாடுண்டு. இதனை நம் முன்னேர் ஆக்குவித்தத்தினால் நாம் அதுபற்றிப் பெருமைப்படுகிறோம். இவ்வளர்வைத் தமுனி நாம் செயல்படுவோம்!

— செழும்பு தமிழ்ச் சங்கத் தலைவர்,
திரு. கோ. ஆழ்வாப்பின்ஸீ,

பிறதேச தமிழ் மக்களின் வரலாறு பரிசு மகாநாட்டில் படிக் கப்பட்டது. ஆனால் ஈழத்தமிழர் வரலாறு படிக்கப்படாதது கண்டு வருந்துகிறேன்.

— கலாந்தி க. வித்தியாளந்தன்.

இலங்கையையும் இந்தியாவையும் இடைநடுவே ஆழ்கடல் பிரித்தாலும், தமிழால் ஒன்றுபடுத்தப்பட்ட தொடர்பையும், பாசத்தையும் எவராலும் எக்காலத்திலும் பிரித்துவைக்க முடியாது!

— இலங்கைத் தெறிவரளர் கங்கிளி,
திரு. எம். எஸ். செல்லக்காமி.

தமிழர்கள் எந்த நாட்டில் வாழ்ந்தாலும் தமக்காள பண்பாடு, கலாசாரத்தை வளர்க்கப் பின்னிற்கக் கூடாது! எந்நாட்டு மக்களுடன் இணைந்து வாழ்ந்தாலும் எமது தனித்துவத்தைப் பாதுகாக்கவும் முயலவேண்டும்!

— திரு. எஸ். வி. ராமாக்ஷாஸி

புதிய பல சுவையான படைப்புக்களை வாசகர்களுக்கு விருந்தனிக்கும் எமது புதிய திட்டங்களில் இதுவும் ஒன்றுகும்.

— ஆசீரியர்.

ஆங்கில நாளிதழ்கள், சஞ்சிகைகள், நூல்களையிட்டு எவ்வித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படாதிருக்கையில், தமிழ் மொழிச் சஞ்சிகைகளுக்கு மட்டும், பாரபடசம் காட்டித் தடைசெய்ய நடவடிக்கைகள் ஏன்?

— கிழக்கிலங்கை தமிழரசியர்ச்சங்கச் செயலாளர்,
திரு. டி. எஸ். கே. வணக்கங்கா.

உடலில் அழகு, உள்ளத்தில் அழகு, உடையில் அழகு என எவ்வழியிலும் அழகுடன் வாழுவேண்டும்: இந்த அழகில் இருந்து தான் இலக்கியம் மற்றும் கலைகள் பிறக்கின்றன!

— வீத்துவான் க. ந. வேலன்.

இன்று இந்தியாவிலேயே எல்லா மொழி வாசகர்களும் அறிந்த ஓர் எழுத்தாளர் ‘காண்டேகர்’! அவர் இந்தியா முழுவதும் புகழ்பெற்றவர். வெளிநாடுகளிலும் அவர் புகழ் பரவியிருக்கிறதோ அழகான வர்ணனைகள், முத்து முத்தான கருத்துக்கள் இவற்றுடன் கதை விருவிறுப்பாகக் கொண்டு செல்வதில் காண்டேகர் மிகவும் கைதேர்ந்தவர்!

— ‘ராணிமுத்து’, ஆசிரியர்
திரு. பி. சிவந்தி அந்தயன்.

பல்கலைக்கழக நூலகத்துக்கு வாங்குவதற்குத் தகுதியான நூல்கள் தமிழில் வெளிவரவில்லை. சென்னை பல்கலைக்கழக நூலைத்துக்குச் சென்ற (1969-ம்) ஆண்டு தமிழ் நூல்களே வாங்கப்படவில்லை!

— சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் துணைவுந்தர்,
திரு. நெ. து. சுந்தரவுடிவேலு.

என்தானோ லாம்எமருத்தே! எழுத்துக்கே என் ஆவி!
குன்றுதுகூன். எதெவர் கூறிடினும் என்முச்சு!

— ‘மஹாகவி’ உருத்திரமுர்த்தி.

எங்கள் கலாசாரத்திற்கு அடிப்படை தமிழ் நாடுதான். இக் கலாசார பரிவர்த்தனைக்குத் தடைகள் எதற்கு? தடைகள் மூலம் கலைகள் வளருமா?

கலை ஆசிரியர்,
கலைபவனம் — எம்பு சப்பையா.

அந்தியர் தந்த ‘மம்மி’, ‘டடி’ தான்

‘அய்போ வானும்’ அரும்பிட லாச்சு!

என்ன செய்குவோம் எந்தமிழ் மூர்க்கு

இன்னும் ரோசம் பிறந்திட வில்லை!

— கவிஞர் கரை கெ. ஈந்தாம்பிள்ளை.

இலங்கையைப் படையெடுத்தவர்களின் சந்ததியினர்தான் இன்று வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் வாழும் தமிழர்கள்!

— தீர் அமைச்சர்,

வீருகொண்ட தமிழ் வேந்தன்

வித்துவான் வேந்தன்

சரவணையூர்ச் சம்பந்தன்.

இலங்கையில் எங்கெல்லாம் இன்பத்தமிழுக்கு விழா எடுத்தார்களோ அங்கெல்லாம் அழுதத் தமிழ் பொழிந்த ஒரு வீரத் தமிழ்க்குரலைக் கேட்டிருந்தோம்! ஓயாத அந்தத் தனித்தமிழ்க் குரல் ஓய்ந்து இன்று ஆண்டுகள் நான்கு சென்று விட்டன!

இப்பொழுது சமூகம் மாற்றம் அடையும் காலம்!

ஆனால்,

இந்த மாற்றம் நிச்சய மாக மந்திரத்தால் வந்ததல்ல. இந்த மாற்றத்திற் காகச் சமூக, சமுதாய வளர்ச்சிக்காகப் பேருவால், புச்சால் ஓயாது உழைத்தவீரர்கள் பலர் உண்டு.

சமூகம் முன்னேற, சமூகப் புரட்சி ஏற்பட, சமுதாயம் மலர்ச்சிபெறுவதற்காக உணர்ச்சிக் கவிதைகள் பல ஏழுதி ஓயாது உழைத்த உத்தமருள் வீருகொண்ட தமிழ் வேந்தன்—வித்துவான் வேந்தனாரும் ஒருவராவர்!

சமுத்தமிழ் மக்களிடையே இனிய கவிதைகளால் மட்டு மின்றி விரம் மிகுந்த பேச்சினை ஆம் ஓயாது தமிழிலக்கியப் பணி புரிந்த வித்துவான் க; வேந்த

ஞரின் வீரக்குரல் ஓய்ந்து இப்பொழுது நான்கு ஆண்டுகள் கடந்து விட்டன.

செந்தமிழும், சிவ நெறியும் தழைத் தொங்கும் சரவணையூரிலே பிறந்த வேந்தனார் தமது இளம் பிராயத்திலேயே ஸ்த்துவான், பண்டிதர், சைவப்புலவர் எனும் பல பட்டங்களைப் பெற்றி ருந்தார். ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்த இவ்விளந்தமிழுப் புலவர் ஆங்கிலமும் கற்றுத் தேறினார். ஆங்கிலக் கல்வியிலும் பட்டம் பெறந்தறுவாயில் இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிந்து விட்டார். இவரது மறைவு முற்போக்கை நாடும் சமுதாயத்துக்கு ஒரு பெரும் இழப்பாகும்.

உயிரோடிருக்கும்போது ஒரு இலட்சியவாதியைத் தமிழர்கள் புரிந்துகொள்வதுமில்லை: போற்

நுவதுமில்லை எனும் குறைபாடு சில காலமாக இருந்து வந்தது; அந்திலையை யொட்டி இப்பொழுது ஒரு புதிய நிலை உருவாகியுள்ளதை நாம் காணலாம். அதாவது, எந்தச் சமுதாய எழுச் சிக்காக, அந்த இலட்சியவாதி உழைத்தானே, அதே சமுதாயம் அவன் மறைவையொட்டி அவனை மறந்தே விடுகிறது! நன்றிகெட்டு உலகம்!!

புயவின் நடுவே அகல்விளக் கைப் பிடித் துக்கொண் டு போவதுபோல அறிவின் ஒளி யிலே அவதானிக்கும் பொழுது,

இவர் சிறந்த புலமைவீர படைத்தவராக மட்டும் விளங்க வில்லை. புலமையிலே வித்துவத் தன்மை பெற்ற பிறரிடமில்லாத சில புதுமையான திறன் இவரிட மிருந்தது என்றால் மிகையல்ல. எழுதும் திறமையும், பேசும் ஆற்றலும் ஒருங்கே கூடப் பெற்று இவ்விரு கலைகளிலும் சமவஸ்வமையோடு திகழ்வது ஓர் அசாதாரணமான திறனுகும். இதனை மிகச் சாதாரணமாகச் செய்து ஒரு சாதனையை நிலைநாட்டியவர் வித்துவான் வேந்தனார் அவர்களாவர்.

‘தமிழ்ப் பண்டிதர் ஒருவரின் சொற்பொழிவு’ என்ற துமே சபையினர் எழுந்து வெளிச்செல்லும் ஒரு காலத்திலே, அப்படி வெளிச்செல்லுஞ் சபையினரின் சடல், உள்ளம் எல்லாவற்றையும் காந்தமாய்ப் பற்றிஇழுத்து, அவர்களைத் ‘தமிழ் வெறி’ கொள்ளச் செய்த வீரத் தமிழ் இளைஞன், வேந்தனார்! ஈழ

நாட்டிலே இத்துறையில் இவர் இதற்கு ஒரு முன்னேடி எனலாம். ஈழநாட்டின் முலைமுடுக்கெல்லாம் தமிழை வளர்க்க, வாழ்த்த, ஆராய் எடுத்த விழாக்களிலெல்லாம் தமிழ் மொழி புதுமை பொலிய நின்று முழங்கிய வேந்தனாரையாம் எளிதிலே மறந்திட முடியாது.

முற்போக்கு இலக்கிய இயக்கம் இந்நாட்டில் வலுவடைந்து வரும் இவ்வேளையிலே,

எழுத்துக்கு ஒரு நோக்க முண்டு; எழுத்தானானுக்கு ஒரு பணியுண்டு என்பதை உணர்ந்த வேந்தனார் தமது கவிதைகளில் ஓர் இடத்தில்,

• உற்றெழுந்த சிந்தனையின்

ஒளியால் இந்த உலகோம்பும் ஏழுத்தான்

உறங்கு வானே?

என அறைந்து கேட்பது கவனிக்கத்தக்கது.

இதுவரை காலமும் மாற்றமடைந்து வராத பிற்போக்குச் சமுதாயத்தை நோக்கி,

‘மாறுகின்ற உலகில் நாங்கள்

மாற்ற மின்றி வாழ்வதால் சேறுகொண்ட கணறு போலச்

சிறுமை கொண்டு

வீழ்வதோ?’

எனப் பாடுகின்றார்.

உலகில் பொதுமை என்னம்; வீரவெங்கள் வேந்தனின் உள்ளத்தில் ஊறிச் சுரக்கும் விதத்தைப் பாருங்கள்.

“பொருளும் நிசரும் எவர்க்கும்

பொதுவாய் இருத்தல்

வேண்டும்”

என்றுர் :

“அந்தாதி கோவைகளைப் பார்த்துப் பார்த்து அவை போலப் பாடுகின்ற புலவர் நான்” அமரகவி வேந்தனாரின் குரல் ஒலித்தது!

“இந்திரச் செல்யத்தின் இன்பம்

—இங்கு

யெதியே ஒருசிலர் வாழுக் கந்தைக்குங் கஞ்சிக்கும் மக்கள் — நின்று

கதறிடும் போதென்ன

காதல்?

கஞ்சிக்கு வழியில்லாத சமுதாயத்திலே காதல் எதற்கு என அவர் எழுப்பிடும் கேள்வி சிந்தனைக்குரியதன்றே?

‘பாடுகின்றேர் எல்லோருங் கவிஞர்கள்’ எனப் பகிர்ந்த பாவலன் வேந்தனார். கவிஞர் என்போர் மக்களைப்பற்றிப் பாடி, மக்களுக்காகப் பாடி, மக்கள் கவிஞர்களாக விளங்குவார் களைத்தான் கருத்தில் வைத்திருந்தார்:

“கஞ்சி யின்றி நொந் தணிந்து கதறு கின்ற குரலிலே, விஞ்ச கின்ற கதந்தி ரத்தின் வீர நாதங் கேட்குதே!”

என்ன உயிர் த்துடிப்பான கவிதை! சமுத்தறிஞரின் ஆவேசத்துடிப்பு!!

தமிழர்களுடைய ஒற்றுமையைக் குலித்து, மானத்தைப் போக்கும் சாதிப்பாகுபாட்டை விட்டு வைத்தாரா, வேந்தனார்?

“ஆழு கின்ற எம்மை யின்றும் அடிமை யாக வைத்திடும் தாழு கின்ற சாதி சமயச்

சண்டைக் கான மெரியவே!”

என்றார். சபித்தார்! ஆழந்த கல்வியறிவோடு, நாவன்மையும், எழுத்து வண்மையும் கொண்டு விளங்கிய வேந்தனார் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், கவிதைகள் கணக்கற்றவை. அவை காலத்தாற் சாகாத இலக்கியக் கருவுலங்களாய் அன்றூரின் தமிழாரவத்தின் அழியாக் சின்னங்களாய் நின்று நிலவும். தனிப்பட்ட முறையிலும், பாடநாற்

சாதிக்கட்டுப்பாடுகளையும், பேய், பிள்ளி, குளியம் போன்ற மூடநம்பிக்கைகளையும் வேம்பென வெறுத்தார். அவருடைய சொற்பொழிவில் ஒரு புதிய ஜனதாயகத் தமிழர் வாழ்க்கை முறையைப் பாரதிவழிநின்று காணத் துடித்தார் என்பது தெளிவு!

சுவசமய அபிமானியாகத் தீகழ்ந்த அவர், நாவர் பெருமானின் உத்வேகத்துடன் அந்திய களாச்சாரப் பிடியினின்று இவங்கை மக்களும், தமிழ்ப் பாரம் பரியமும் காப்பாற்றப்பட வேண்டுமென்று நம்பித் தனது வாழும் முறைகளைக்கூட அதற்கு ஏற்றபடி ஆக்கிக் கொண்டார்;

வேந்தனியப்பற்றி....

ஓ. போன்னப்பன், எம். ஏ.

சபை உறுப்பினராகவும், வேந்தனார் எழுதிய இலக்கிய, சமய நூல்களும், பாடங்களும், மாணவர்களுக்கும், ஆசிரியர்களுக்கும் என்றென்றும் பெரும் பயன்பயப்பனவாகும்.

மக்கள் மனதிலே ஆவேசக்கனவுள்ள முழங்குஞ் சொல்வள மும், புரட்சி வேகமும் கொண்ட வேந்தனார் குழந்தைக் கவியாக வங்கூட விளங்கினார்: என்ன புதுமை!

‘அம்மாவின் அன்பு’ என்னும் அவருடைய கவிதை மூலம் ‘பாலீக் காய்ச்சிச் சினிபோட்ட பாவலன்’ என்ற இரசிகமணி கதை செந்தில்நாதனிடமிருந்து தக்க பாராட்டைப் பெற்றது மட்டுமல்ல, புகழ்பெற்ற அக்கவிதைமூலம் ஈழநாட்டுப் பன்னிச்சிறுர்களுடைய சிந்தையிலே சிரஞ்சீவியாக ஒர் இடமும் பெற்றுவிட்டார்.

ஆங்கிலங் கற்றேர் தமிழூக்குறைத்துப் பேச நேர்ந்த விடங்களிலெல்லாம், ஆண்மையும், ஆர்வமுங் கொண்டு தமிழின்

அருமை பெருமைகளை விளக்கிச் சொற்போர் புரிந்து வெற்றி யீட்டியதை யாம் நேரே கண்டு வியப்புற்றேயும் என நவாவியூர் சோ. இளமுருகனார் இத்தமிழ் வேந்தனைப் பாராட்டுகிறூர்களுடு அப்படிப்பட்ட வியத்தரு வீரத் தமிழ்ப்புல்லை கொண்டு விளங்கிய வித்து வான் வேந்தனுரின் கவிதைத் தொகுதிகள், “கவிதைப் பூம் பொழில்” எனும் பெயரில் 1964-ல் வெளிவந்திருக்கின்றது. அவற்றிற்குப் பின்பு ஆக்கப்பட்ட கவிதைகளையும் சேர்த்து, அங்குருடைய கட்டுரைகள் தொகுத்து ஒரே நூலில் பிரசரிக்கப்பட்டு, படிக்கப்படுவது, நமது பாரம்பரிய மொழியார்வத்தைப் பேணி க்காப்பதற்குப் பேருத்தியான சாதனமுமாகும்:

எழுத்து இசைக்கலைஞர்கள் இவ்வெழுத்தாள் மனனின் பல கவிதைகளை இசைப்படுத்திக்குரல் கொடுக்க முன்வர வேண்டும்.

தனித் தமிழ் காத்த வேந்தனார் நாமம் வாழுக்!

தமிழர்க்கு உலகப்புகழ்!

ஆரைமை ஆண்டா வென்ன
அவரவர்க் கேற்ற தாகக்
காரியம் புரிந்து வாழுந்து
காலத்தைக் கழிப்போம் என்னும்
ஓரினம் தமிழர் போல
உலகத்தில் எங்கும் இல்லை!

— கவிஞர் வேந்தனார்.

எழுச்சி

— முருகையன்.

பண்டை நாள் ஏட்டுப் பழஞ் சுவடிகளுட்
பதுங்கிய தமிழ் மொழி இன்று
விண் தொட நிவந்த வீறுடன் கிளம்பி
வெளிப்பட வந்தமை கண்டோம்.
தொண்டர்கள் பலபேர் துறைதொறும் உழைக்கத்
தொடங்கினார்; ஆதலினாலே
உண்டு தான் போலும் உயர்வெனச் சற்றே
ஆறுதல் உறுகிறோம். ஆனால்.....

பல்லிசொல்வது போல் ஒரு சிலர் இந்தப்
பணிகளைப் பழிப்பதும் அறிவோம்.
அங்கொரு பகலாய் அன்னியம் பேணி
அதன் மயமாகவே ஆனாலும்
வெல்லுது ஞானம் தமிழ்வழிப் பாய
வியர்ப்பவர் தொழில் விழல் என்பார்.
இல்லை ஓர் பயனும்; வீண் செயல் என்பார்—
இம்மியும் துணிதிறன் இல்லார்.

அடுப்படிக் கரையில், கிணற்றடிக் குச்சில்
அடக்குவோம்; தமிழ்க்கொரு கோயில்
எடுத்து நாம் பூசை இயற்றுவோம்—போதும்.
எறிவெடி, சிகரங்கள், வாணம்
படைப்புகள், பொங்கல் போன்றவை புரிவோம்,
பழம்புகழ் பாடுவோம்: ஒரு நாள்
ஒதுக்குவோம் அதற்காய்; இத்துடன் கடமை
இழிந்ததே என அவர் நினைவார்.

புராதன மணிதர் அப்படிப் பட்டோ.

புத்திளந் தலைமுறை யாரோ

இராதன தமிழில் இரா இனிப் புவியில்
எனும்படி முயல் திறன் உடையார்.

தராதரம் அறியும் விருப்பமும் உடையார்.
தமிழ்த்திறன் பெருக்கலில் முனைவார்,
பராமுக நேரக்கை ஒழித்தனர் ; நமது
பாலரும் பரபரப் படைந்தார்.

மாணவ மணிகள் அருவிபோல் ஒழுகும்
வழுவிலர் உயிர் நடைப் பேச்சும்,

நீணலம் குழைந்த பாநவில் திறனும்,
நித்திலக் கோவையே போன்று

கானுறும் எழுத்தும் உடையவராயின்,
கருத்திலும் தெளிவிணப் பெறுவார்.

கோனுதல் இல்லா அறநயம் உணர்வார் ;
குளிர்க்கமயும் விசாலமும் உறுவார்.

தமிழ்த்திறன் பெற்ற கலைஞர்கள் கூடிச்
சந்திரன், நெபுலஸ்கள் வரை போய்

அமைப்புறும் புதிய அறிவின் ஓர் சிறிய
அனுவையும் தமிழ் செய்து தருவார்.

நிமிர்ச்சியை அடையும் தமிழ் நிலம். அன்றே
நிபுணர்கள் ஆகுவார், நமரும்.

சுமைப்பொருள் போலப் பிறர் மொழி காவும்
சுமட்சர்கள் நாணமுற் றகல்வார்.

ஆகையால், இனையோர் நடுவிலே தமிழ்
ஆர்வத்தைப் பாய்ச்சிடும் முயற்சி

தேவையே மிகவும். தேவையை சிறைக்கும்
செயல்களை நாம் வரவேற்போம்.

வாகை சூடிடுவாள் எங்கள் தாய் ஒரு நாள்,
வாய்ந்த இவ் வகைப்பணியாலும்.

போக, சீ, ஒழிக இடையிருட் காலம்,
புலருக பொழுதென எழுவேவாம்.

இலக்கியம்

“சர்வசித்தன்”

தென்னன் பதி

முத்தொள்ளாயிரத்தின் முத்துக்குவியல்களிடையே ஒரு நாள் நான் முழகியிருந்தவேளை; என்னைக் கேட்காமலேயே எனது ‘கற்பனைத்தேர்’ என்முன் வந்து நிற்பதைக் கண்டேன். எப்போதாவது எனது ‘தேர்’ வந்து நின்றால் அதன் அர்த்தமே புறப்படு எப்பதாகத்தானிருக்கும். நான் புறப்படாவிட்டால் அதோகதிதான்; பிறகு நான் நினைத்தபோது ‘அது’ வருவதற்கு முரண்டுபிடிக்கவாரம்பித்து விடும். அதற்குப் பயந்தவனையுடனே புறப்பட்டு அதனில் ஏறிக்கொண்டேன். கண்கள் தாமாகவே மூடிக்கொண்டன.

கண்களை விழித்துப் பார்க்கி ரேன். சங்ககாலத் தென்னாட்டின் வாயிலிலே எனது தேர் வந்து நிற்பதைக் கண்டேன்: அரண்டு; மிரண்டு கற்றிப் பார்க்கிறேன்.

சங்கம்வைத்துத் தமிழ் வளர்த்த தென்னன் பதியல்லவா பாண்டிநாடு! மொழி வளர்த்த காரணத்தால் அந்தாட்டார் விழிகளிலே கருணை வெள்ளம்; பழிசொல்லும் மாற்றுரைப் புற முதுகிட்டோட்டிவிடும் புயவளி மை; ஏறிகின்ற வேலைத்தும் மாற்றுரை நெஞ்சினையே குறி பார்க்கும் போர்த் திறமை... இப்படி இன்னும் பல வீரப்பெரு

மைகளும் கொண்ட நாட்டு மக்கள் வாழும் நாட்டிலே எனது தேர் நிற்கின்றது;

கடமை வழுவாத கண்ணியத் தோர் வாழ்கின்ற இடமாகையால் இயற்கையும் மகிழ்ந்து சிரிக்கிறது: நிலமகள் பொன்னைப் பரிசாக அந் நாட்டாருக்கு வழங்குகிறான்: ஆசையால் அங்கு பொன்னுக்குப் பஞ்சமெண்ப தில்லை:

பொன்னுக்குப் பஞ்சமில்லை— உண்மை. இன்பத்தமிழுக்கு மட்டும் பஞ்சமா! என்ன? இயலும், இசையும், நாடகமும் ஒன்றாகக் கலந்து மக்களிதயங்களை நிறைவித்து மிகுதியெல்லாம் நூல் வடிவில் ஆங்காங்கு தேங்கிக்கிடக்கின்றன.

நிலமகளைப் பார்த்த கடவரசி என்ன ‘கம்மா’ இருப்பாளா? தமிழ் வளர்க்கும் பாண்டியர்க்குப் பரிசில் கொடுக்க அவளும் நினைத்தாள். சிறந்த முத்துக்களைத் தென் கடவோரத்திலே கொண்டுவந்து சிதறிலிட்டாள். அம் முத்துச் சிதறல்களை அள்ளுவதற்குப் போட்டிபோடும் மக்களின் கூட்டந்தானென்ன! அப்பப்பா..! தமிழர்களுக்கு எதிலும் போட்டியிடும் ஆசைதான் போலும்...

கட லோரத்தைவிட்டு அப்பால்... தூரத்தே பார்க்கிறேன். அங்கே இடுப்பில் செருகிய கூடையுடன் கடலுள் பாய்ந்து மூழ்கி கொண்டிருந்தார்கள் வேறு சிலர். என்னவென்று பார்க்கும் அவாவினால் தேரைத் தட்டிவ்ட்டேன். என்ன ஆச்சரியம்! வெண்சங்குக் குவியல்கள் ஒருபுறம் குவித்துவுவக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றினருகே தென் ஞட்டு இளம் பெண்கள் தங்கள் கை வளையல்களுக்கேற்ற சிறு சங்குகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அந்தப் பெண்களின் புன்னகை யொன்றுக்காகத்தான் இந்த மறவர்கள் கடலின் அடிவரை பயமின்றிக் கெல்கிறார்களோ? கடலாழம்வரை சென்றுவது இந்த மெல்லியலாரின் மனதில் ஆழமாக இடம் பிடித்துவிட்டால் அவர்கள்பாடு வெற்றிதான் என்று எண்ணியவாறே தூரத்தில் தெரிந்த மலையை நோக்கி விரைந்தேன்.

கருந்திரவொன்று என்கண்ணில் தெரிந்தது. அத்தனையும் யானைகள் தென்ஞட்டின்மீது படையெடுப்பு ஏதாவது... என்மனம் வெகுண்டது. பார்புசுழும் தென்னென்மீது படையெடுக்கும் துண்டு யாருக்கு உண்டு?... எனத்ருகே வந்த ஒரு பெரியவரை அனுகி, “அது என்ன ஏதாவது படையெடுப்பா” என்று கேட்கிறேன். கிழவர் தன் பொக்கை வாயைத் திறந்து கிரிக்கிறார். எனக்கு எதுவும் புரியவில்லை. என்னனும் பாவளையில் கிழவரைப் பார்த்து நிற்கிறேன்... கிழவர்தான் கூறினார்: “தம்பீ! இது படையெடுப்பல்ல. நமது நாட்டு யானைக் கூட்டங்கள் போர்ப்பயிற்சி முடித்துவிட்டு

மலையிலிருந்து திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதோ அந்த வீரர்கள் யாவரும் பாண்டி நாட்டார்தாம். இவைமட்டுமல்ல இன்னும் எந்தன்யோ யானைக் கூட்டங்கள் இந்த மலைகளின் சாரல்களில் பயிற்சி பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன. அவைகள் வரும் நேரமாகிவிட்டது. போகும் வழியில் அவற்றைக் கண்டு பயந்துவிடாதே” என்று கூறிச் சிரித்தார் அந்தப் பாண்டிக் கிழவர். பாண்டியன் வீரத்தில் எனக்கு ஐயமேற்பட்டுவிட்டதே என்ற நாணத்தில் கிழவரிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டேன்,

மேலும்: குறிஞ்சியும், மூல்லையும், மருதமும், நெய்தல் வெளி கரும் ஏன் பாலைகளுங்கூட; அழுபடுத்தும் பாண்டிநாட்டின் மீது படையெடுக்கும் ஏதுரி வேந்தர் மார்பில் தென்னே வேல் நுனிகள் படுவதால் மாற்றும் அவனை வணங்குகிறார்களாம். அதனால் அவன் வளர்க்கும் தமிழூப் பணிக்கிறார்கள்; தமிழன் வீரத்தால் மொழியின் பெருமை இன்னும் துவங்குகிறது என்று கூறும் பாண்டி நாட்டு மக்களையும் சந்தித்து விட்டு எனது கற்பனைத் தேரைத் திருப்பிவிடுகிறேன்....

இவ்வினிய அனுபவத்தை எனக்கு அளித்த முத்தொள்ளாயிரப்பாடலை நீங்களும் சுவைக்கலாமல்லவா..... இதோ பாடல்:

“பார்படு செம் பொன்
பதிபடுப முத்தமிழ் நூல்
நீர்படுப வெண் சங்கும்
நிததிவழும்—சரால்
மளைபடுப யானை
வயம் ரன் கூரவேல்
தலைபடுப, தர் வேந்தர்
மர்பு”

வின்குளப்போட்டு இல. 1.

வினாக்கள்

பெயர் : பார்வதி
 விவரம் : திருக்குறைப்பு நிலை

பாடசாலையின் பெயர் :

வினாக்கள் :

1. அ.

ஆ.

2.

3.

இ.

4.

“ஷாலக்டு
 லி, சூரியன்,
 கிராண்டுமால்டைஸ்
 பாலாக்டு
 கிராண்டுமால்டைஸ்”

சீட்டு ரகசியம்

சீட்டுக்களில் ஆட், கடமண்ட், கிளாவர், ஸ்பேட்
என்று குறிப்பிடுகிறோமல்லவா. இவைகளிலுள்ள
உருவரகசியம் எது தெரியுமா? ஆட்டின்
என்ற சீட்டிலே இருப்பவர் சார்லஸ்மேன்.
இவர் ரோமானிய சாமராஜ்யத்தை கி. பி.
எண் நூற்றும் ஆண்டில் மீண்டும் உரு
வாக்கியவர். கடமண்ட் என்ற சீட்
டிலே காணப்படுவார் ஜுனியஸ்
சீசராகும். ஸ்பேட்டில் இருப்ப
வர் கோலியாத்தை வீழ்த்திய
இஸ்ரேல் அரசரான டேவிட்
ஆகும். கிளவர் என்ற
சீட்டிலிருப்பவர் மாவீ
ரன் அலெக்சாண்டர்.

கனவு ரகசியம்

கனவில்
காணப்படுத்த
தான் நனவில்
அடைய முயற் சிக்
கிறோம். நினைவில் பிரதி
பவிப்புத் தான் கனவு.
நினைவு இல்லையேல் கனவு
இல்லை. கனவு இல்லையேல்
முயற்சிஇல்லை. முயற்சிஇல்லையேல்
வெற்றியில்லை. இதுதான் கனவரகசியம்.

ஆதாரம் : “ நீடர்ஸ் கடலூஸ்ட் ”

அனுப்பியவர் : திருமதி இராமமூர்,
(களனி.)

{ தமிழர் }

நாடகம்

காட்சி : ஒன்று:
இடம் : அரண்மனை

(யாழ்ப்புரி மன்னதுடன் மகள் இளவரசியும் சிம்மா
சனத்தில் இருக்கின்றனர், இளவரசியின் பிறந்த
நாளிற்காக அவையில் நாட்டியம் நடைபெறுகிறது.
அப்பொழுது ஒர் ஒற்றங் வருகிறோன்.)

ஒற்றங் : “அரசே! சிங்கபுரியிலிருந்து தொதுவன் வந்திருக்கின்றனன்.”

அரசன் : “வரச்சொல்: அமைச்சரே! இவன் வரவின் நோக்கம் யாதோ?”

அமைச்சர் : “வந்தபின் தெரிந்து கொள்வோம்”

(தொதுவன் வந்து ஒலையைக் கொடுக்கிறான் அரசர் ஒலையை விரித்துப் படிக்கிறார்.)

அரசன் : (வாசித்ததும் ஒரு விஷயம் சிரிப்புடன்) “ஜந்தான்டுகளாக மறந்திருந்த சிங்கபுரி அரசன் இப்பொழுது கப்பப்பணம் முழுவதையும் கட்டும்படி ஒலை அனுப்பியுள்ளான். அமைச்சரே! இதற்கென்ன யோசனை?”

தனபதி : “யோசனை என்ன வேந்தே? கப்பம்கட்டுவதில்லை யென்றே தீர்மானித்துவிடுங்கள்!—இனியும் நாம் கப்பங்கட்டி வாழ்ந்தால் நம்மை ஒரு சிறு நரிக்கூட்டமென்றே நின்த்துவிடுவான் அந்தச்சிங்கபுரி மன்னன். அவனிடம் படைபலமுன்னென்று மிரட்டுவான். அதற்கு நாம் பயந்துவிட்டால்—அவ்வளவு தான் அரசனின்நிலை அளவிற்கு மீறிவிடும்.”

தமிழரி : “அப்பா! சிந்தித்து முடிவிற்கு வாருங்கள். சிங்கபுரி அரசன் சாம்பிராச்சிய சக்கரவர்த்தி அல்லாமலும் தவித்துப் போர் செய்யும் திறன் அவன் மகனுக்கு உண்டப்பா!”

அரசன் : “அமைச்சரே! உமது யோசனை...?”

அமைச்சர் : “சிந்திக்க வேண்டியது அதிகமுன்னு மன்னு!”

தளபதி : “சிந்திக்க வேண்டியதேன்? சிறுத்தை சிறுகிறதென்றால் அதன் வாயைக்கிழித்துவிட வேண்டியதுதானே!”

ஒழ்ரன் : “அரசே! நான் போகவேண்டும்?”

தளபதி : “போ! இனியும் இந்த யாழ்புரி அரசன் தர்மச்சேனன் கப்பமகட்டி வாழ்வதில்லை என்றுசொல். முடியுமானால் போருக்குத் தயார் என்பதையும் அறிவித்துவிடு ... இம் ... !”

அரசன் : “தளபதியாரே! இளமையின் துடிப்பும், வீரத்தின் வேகமும், நாடுகாக்கும் பணியும், நல்லதோர் தொண்டும் உம்மிடத் தில் இருக்கும்பொழுது நான் பயப்படவேண்டியதில்லை! ஆனால் !”

தளபதி : “ஆனால் என்ன அரசே? நமது நாடு, நமது மக்கள், காட்டைவெட்டிக் களனியாக்கி மேட்டிற்குத் தண்ணீர் பாய்ச் சிப் பயிர் வளர்த்து நாளெல்லாம் உழைத்துச் சேர்த்த செல் வத்தை வேற்று நாட்டான் சுறண்டி வாழ்வதென்றால் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியாது மன்னு!”

அரசன் : “நானும் அப்படித்தான் முடிவுகட்டிவிட்டேன்: உன் போன்ற ஒரு வீரன் எனது நாட்டிற்குத் தளபதியாகக் கிடைத் ததே பெருமைதான். நல்லது நாளை சந்திப்போம்.”

திரை

காட்சி : இரண்டு.

இடம் : சிங்கபுரி அரசன் மாளிகை.

அரசன் உலாவிக்கொண்டு சிந்தனை செய்கிறான்.
அப்பொழுது அமைச்சர் வந்து,

அமைச்சர் : “அரசே! யாழ்புரி சென்ற தூதுவன் இன்னும் வரக் காணவில்லையே”

அரசன் : “அதைப்பற்றித்தான் நானும் சிந்தித்துக்கொள்கிறேன்!”
(அப்பொழுது யாழ்புரி சென்ற தூதுவன் அங்குவந்து யாழ்புரித் தளபதி சொன்னாவைகளைக் கூறுகிறான். அதைக் கேட்டதும் அரசன் கோபங்கொண்டு)

அரசன் : “அவ்வளவிற்கு வந்துவிட்டான் அந்த அறிவுகெட்டவன்? அழிவுகாலம் கிட்டிவிட்டது அந்த அடிமைக்கு. போருக்குக் கிழம்பிவிட்டான் புல்ளன்! பொறுத்திருந்து பார்ப்போமென்றால் பொறுமையைச் சோதிக்கிறான் பொடிப்பயல்! சாம்பிராச் சிய சக்கரவர்த்தி இந்தச் சிங்கபுரி மன்னன் என்பதை மறந்து

விட்டான் அந்தமடையன்! சிற்றரசன் என்று நினைத்தால் சிற்றம் கொள்ளுகிறோன் அந்தச் சிலந்தி. அமைச்சரே! தீப்புரிச் சிற்றரசன் நெடுமாறனுக்கும் ஓலை அனுப்பிவையும் நாளைக்கே கப்பபணம் முழுவதையும் கட்டும்படிஃ இல்லையேல் விபரிதம் விளையுமென்பதையும் அறிவித்துவிடும்!“

அமைச்சர் : “அரசே! தீப்புரிச் சிற்றரசன் முறைப்படி திறை கட்டி வருகிறோன் மன்று!”

அரசன் : “பார்த்திரா அமைச்சரே! அந்தச் சிற்றரசனுக்குள்ள அறிவுகூட இல்லையே இச்சிறநரிக்கு! இம்....! இதற் கொரு முடிவு கட்டவேண்டும். உமது யோசனை என்ன?”

அமைச்சர் : “எனது யோசனை என்ன வேந்தே! திறைப்பணம் கட்ட வேண்டும், இல்லையேல் சிறைக்கூடம் காக்கவேண்டும்! அதன் பின் யாழ்புரிக்குத் தாங்கள் ஏகபோகமன்னன்!”

(இருவித விடுமச் சிரிப்புடன்)

அரசன் : “நல்லமுடிவிற்கு வந்துவிட்டார் அமைச்சரே; நானும் இதைத்தான் முடிவாக்கிவிட்டேன். நாளைக்கே இதற்குச் சரியானமுடிவு: மற்றைய சிற்றரசர்களுக்கும் ஓலை அனுப்பி வையும்.”

திறை

கட்டி : முன்று:

இடம் : யாழ்புரி மாளிகையின் அத்தப்புாம்.

தமிழர்களும் தளபதி விக்கிரமனும் நிலையின் அழகைப்பார்த்து மெய்மறந்தவர்களாய் இருக்கிறார்கள்.

விக்கிரமன் : “தமிழர்கி! அந்தநிலா இந்த உலகிற்கு எவ்வளவு நன்மை செய்கிறது பார்த்தாயா?”

தமிழர்கி : “அதை என் இப்பொழுது சொல்லுகிறீர்கள்?”

விக்கிரமன் : “அதைப்போல் நீயும் என் ஆசையை நிறைவேற்ற ஓர் அழகு நிலாவாக வந்திருக்கிறோய் என்பதற்காகவே சொல்ல வந்தேன்.”

தமிழர்கி : “போதும் உங்கள் வர்ணனை! இவ்விதம் நாங்கள் கன்னக் காதல் கொள்வதை அப்பா அறிந்துவிட்டால் அமாவாசை வந்துவிடாதா?”

விக்கிரமன் : “அமாவாசை இருட்டிலும் அஞ்சாமல் நடக்கும் ஆற்றலுள்ளவன் இந்த விக்கிரமன் என்பதை மறந்து விடாதே தமிழர்கி!”

தமிழர்கி : “உங்கள்லீரம் போர்க்களத்தில்தானே செல்லும்!”

விக்கிரமன் : “வீரத்திற்கு வெற்றிப்பரிசாகத்தான் நீ கிடைக்கப் போகிறோய்!”

தமிழர்கி : “அத்தனையும் கணவு!”

விக்கிரமன் : “கனவு நனவாரும் நான் வெகுதூரத்தில் இல்லைக் கண்ணே!”

(கையைப்பிடித்துத் தன்மாச்போட்டினாத்து)

தமிழர்கி : “அத்தான்!”

விக்கிரமன் : “முத்தம் வேண்டுமென்று கேட்கின்றாயா?”

தமிழர்கி : “போங்கள் அத்தான் உங்களுக்கு எப்பொழுதுமே ...”

விக்கிரமன் : “உன்மீது ஆசையென்று சொல்கிறாயா?”

தமிழர்கி : “அதுவுமில்லை!”

விக்கிரமன் : “அவசரப்படுகிறேன் என்று சொல்ல வந்தாயோ!”

தமிழர்கி : (செல்லமாக) “சரியாகச் சொன்னீர்கள்.”

விக்கிரமன் : “கண்ணே! இளமையென்ற அருவிக்கரையிலே பருவ மென்ற ஞோசா பூர்த்துக் குலுங்குகின்றவேளை ஆசையென்ற தெள்றல் அதைத் தழுவவந்தால் வேண்டாமென்று சொல்லி விடுமா? அல்லது தேன்ருந்த வண்டுவந்தால் அதைச் சீயென்று தள்ளிவிடுமா?”

தமிழர்கி : “போதும், போதும்....., உங்கள் இஸ்டம்டு”

விக்கிரமன் : “அப்படியானால், இந்தவண்டு இந்த மலர்மீது தேவைப் பருகலாமா?”

(தமிழர்கி வெட்கத்தால் தலை குனிகிறார்கள்)

தமிழர்கி : “அண்பே! என்னைக் கைவிடமாட்டார்களோ?”

விக்கிரமன் : “கண்ணே! இன்னமுமா அந்தச் சந்தேகம்?”

தமிழர்கி : “நான் பாக்கியசாலி!”

(இருவரும் பாட்டு, பாட்டுமுடிந்ததும் திரை விழுகிறது)

நீலநிற நெலிலக்ஸ் சாரி

— மாயுக்கண்ணன் —

“அப்பாடா” என்ற பெரு முச்செறிந்தவாறு ஆசனத்தில் அமர்ந்துகொள்கிடேன்.

“தமிழ் நான் காலமையே அங்கு போயிடுவன்; வேறுவேலை யும் அங்க எனக்குக் கிடக்குது, நீங்கள் இரண்டமுக்காலுக்கு ஒரு எக்ஸ்பிரஸ் இருக்குது; அதை எடுத்தீங்கென்டு சொன்னு நாலும் மனிக் கெல்லாம் அங்கு வந்திடவாம்.”

செல்லத்துரை அண்ணன் சொன்னசொல் மூத் தவறமாட்டார். அது எனக்கு நல்லாத் தெரியும். என்ன செய்வது எனக்கு ஒரு மனித்தியால் சோட்டீவுதான் கிடைத்திது.

“அண்ணே! இந்த பஸ் பரித்தித்துறைக்கு எத்தனை மனிக்கு போகும்”

“இப்பநாலுமனிக்கு வெளிக் கிடும். எக்ஸ்பிரஸ் எண்டபடி யால் போய்ச்சேர ஒருமனித்தியாலம் எடுக்கும்.”

“என்னவோ நல்லபடியாய்ப் போய்ச்சேர்ந்தால் சரி” என்று மனதில் இறைவனை வேண்டிக் கொள்கிடேன்;

பஸ் புறப்பட்டுவிட்டது...

பக்கத்தில் இந்தவரின் பதி திரிகையை வாங்கிப் புரட்டித் தலையங்களைப் பார்க்கும்போதே சிறிது கண் மயக்கம்.

“கோப்பாய் இறக்கம் இருக்கே” பஸ் கொண்டக்டரின் சத்தங் கேட்டுத்தான் மீண்டும் நினைவு வந்து வெளியே பார்க்கிறேன்; ஒரேகூட்ட மாய் முட்டி மோதிக் கொண்டு பலர் பஸ் சில் ஏற முனைந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் கூட்டத்தினுள் ஒரு நீலநிற நைலெக்ஸ் சாரி... அப்படியே என் கண்களைக் காந்தமாய் இழுத்துக் கொண்டது; எனக்குப் பிடித்தமானநிறம் நீலம்; நீல நிறத்தில் யார் ஆடை அணிந்து வந்தாலும் அப்படியே வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்து ரசித்தபின் தான் கண்களை மறுபக்கம் திருப்புவேன். ஆனால் இங்க நீலநிற நைலெக்ஸ் சாரிக்குரியவள்—ஒரு அழகான இளம்பெண். அதற்கேற்றபோல் வெள்ளைநிற ஜாக் கெட், புன்னகைழுத்த முகம்; உடனே என் மனதில் உதித்ததாக உணர்ச்சி... வேண்டாத தெய்வங்களையெல்லாம் வேண்

3

டிக் கொள்ளுகிறேன், என வேண் டுதல் வீன்போகவில்லை. அவள் என் பக்கத்திலேயே நிற்க ஆண் டவங்களுள் புரிந்துவிட்டான்.

"ரைட்" பஸ் கொண்டக்டர் மீண்டும் குரல்கொடுக்க, பஸ் புறப்பட்டுவிட்டது. இன்னும் ஒருவரைத் தன்னும் தினிக்க முடியாத அளவுக்கு பஸ்ஸில் பிரயாணிகள் நிரம்பி விட்டார்கள்.

இப்போதுதான் அவளைப் பார்க்கிறேன்: எதையுமே சிந்திக்காதவள்போல் அவள் நின்று கொண்டிருந்தாள். இருந்தும் சாந்தமும் மங்காப் புன்னகையும் அந்தமுகத்தில் பளிச்சிட்டுக் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு எழுந்து இடம்கொடுக்க என்பொருமை உணர்ச்சி இடந்தரவில்லை. காரணம் எங்குப் பக்கத்தில் இருந்தவனும் ஒரு வாவிப்பன்.

இப்பொழுது வல்லயவெளியில் பஸ் பறந்துகொண்டிருந்தது: என் உணர்ச்சிகளும் என்னேடுபோட்டிபோட்டுக்கொண்டிருந்தது: கந்தோரிலும் சினிமாத்தியேட்டர்களிலும், பஸ்ராண்டிலும் நஸ்பர்களோடு சேர்ந்து இளம் பெண்களைக் கிண்டல் செய்து தட்டித் தனகி அதில் இனபங்கானும் உணர்ச்சிகளும் இடையிடையே எழுந்து என்னைச் சித்திரவதை செய்துகொண்டிருந்தன.

அந்த நீலநிற நெலவைக்ஸ்சாரி காற்றிபேறந்து இடையிடையே என்மேனியில்பட்டு நான்

அடக்கிக்கொண்டிருந்த என்பரிசு உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவேடிக்கை பார்த்து கொண்டிருந்தது.

காற்றின் வேகத்தில் அவள் மேலாடை நழுவும்போது, உறுண்டு திரண்டு கவர்ச்சியை அள்ளித் தெளிக்கும் அவள் மார்பகங்களை மறைக்க அவள் மின் வேகத்தில் முயலும்போது, அக்காட்சியைக் குறி வைத்தாற் போல் எங்கணகள் பார்ப்பதைக் கண்டு அவள் எழில்முகம் நாணத் தால் சிவக்கும் சமயம், அப்பாடா! என் உணர்வுகள் படும் வேதனை... என்னும் என்னுணர்வுகளைத் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை, முன்னால் இருந்த ஆசனத்தின் கம்பிகளைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த வலதுகரத்தின் பக்கத்தில்தான் அவளது விரல்களும் அவளைத் தாங்கிப்பிடித்துக்கொண்டிருந்தன.

சாந்தமும் புன்னகையும் பூத்த முகத்தை உடைய ஒருவளைத்தான் என் வாழ்க்கைத் துணையாக என்னுள்ளத்தில் வரைந்து வைத்திருந்தேன்.

அதே எழில்தோற்றம், அதே உருவம், அவள் அப்படியே என்னுள்ளத்து வரைபடமாய் மினிர்ந்தாள்: இவளே என் வாழ்க்கைத் துணையாகக் கிடைக்கமாட்டாளா என்ற நப்பாசை வேறு என்னை நச்சரித்தது?

கிறீசு..... அதே வினாடி அவளது மென்கரம் எனதுகரத்தினுள் அகப்பட்டு என்பசிக்கும் போசனமாகிக்கொண்டிருந்தது.

அதிர்ந்து போனவளாய் அடுத்த வினாடியேதான் தன் கரத்தை விடுவித்துக்கொண்டாள்.

பால் பாயாசத்தை வளித்து கூக்கிவிட்டு இன்னும் கொஞ்சம் கிடைக்காதாவென்று வெறும் கையைப் பார்ப்பவர்கள்போல் நான் எனது கரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டேன்.

எதிரே வந்தபஸ் எம்மைக்கடந்து சென்றுவிட்டது. நான் வேண்டுமென்றே அச்சந்தரப்பத்தைப் பாவித்து அவள் கரத்தைப் பற்றிக்கொண்டேன் என்பதை அவள் புரிந்துகொண்டு விட்டாள். ஏனெனில் என்பக்கத்தில் இருந்த அக்கரங்கள் இப்போ மேல் கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் என்கால்கள் வேண்டுமென்றே அவள் கால்களோடு ஒன்றிக்கொண்டன. அவள் விடுவிக்கமுயன்றும் அந்த நீலத்திற் நை வெலக்ஸ் சாரியைச் சேர்த்துப் பிடித்திருந்த எனதுகால் விட்டுக்கொடுக்கவில்லை. பதுங்கிக்கொண்டிருந்த என் சேட்டைக்குணங்கள் இப்போது படமெடுத்து ஆடத்தொடங்கி விட்டன. ஒவ்வொருமுறையும் பஸ் திரும்பும்போதும், பிறேக் போடும் போதும் வேண்டுமென்றே எனது இடதுகரம் அவளது காலிலும் தொடையிலும் தட்டித் தனியின்பம் கண்டது.

* * *

பரித்தித்துறை பஸ்ராண்டில் சாரதி பஸ்சை நிறபாட்டும்பொ

முது சரியாக 4-5ர்: எல்லோரும் பஸ்சைவிட்டு அவசரமாக இறங்கத் தொடங்கினார்கள். நான் அவளுக்குப் பின்னாலேயே இறங்கி அவளைப் பின்தொடர்ந்தேன்:

உண்மையிலேயே நான் அதிர்ஷ்டசாலிதான். நான் போக வேண்டிய நாலாம் குறுக்கு வீதி யிலேயே அவளும் போய்க் கொண்டிருத்தாள். ஒருதடவையாவது அவள் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டாளா? என்று ஏங்கிக்கொண்டே அவளைப் பின்தொடர்கிறேன்:

“எப்படியாவது இவளின் பெயரையும் இருப்பிடத்தையும் அறிந்துவிட வேண்டும். என்ன பாடுபட்டாவது செல்லத்துரை அண்ணிடம் சொல்லி இவளோ...” மின்வேகத்தில் என் சிந்தனை கழங்கு இப்படி ஒரு முடிவுக்கு வந்தது.

நடையின் வேகத்தைக் கூட்டி அவளை நெருங்கிவிட்டேன், “மில் உங்கபெயர்..... உங்கவிடு..... நான் உங்களோ....” ஏதோ ஒருவித அச்சத்தாலும்; வெட்கத்தாலும் என் நாக்கு அங்குமிங்கும் வளைந்து வளைந்து மனதில் இருந்ததை பேசமுடியாது தன்னிருப்பப்படி சிலவார் த்தையை வெளியே கொண்டு வந்தது. அவள் திரும்பியும் பார்க்காமல் நடையின் வேகத்தை அதிகரித்துக் கொண்டாள்ளு

என் வரவிற்காகக் காத்திருக்கும் பெண்விட்டாரின் “இளங்

கோ இல்லம்” நெருங்கி விட்டது:

“இஞ்சவந்து பாருங் கோ, ஆரார் வருகின்மென்டு. ஆனாக காள் தெரியாமல் பிள்ளையும் தம்பியும் ஒரே பஸ்கில் தான் வந்திருக்கின்றன. அசல்சோடி இனி யென்ன காரியத்தைச் சட்டுப் புட்டுள்ளது முடிக்கவேண்டியது தான்”!

புரோக்கர் செல்லத்துரை அன்னேருடைய குரல் எம்மிருவரின் காதிலும் நன்றாக விழுகிறது,

அப்பொழுதுதான் அவள் என்னைத் திரும்பிப் பார்க்கிறார். அந்தப்பார்வையின் வெப்பம் தாங்கமுடியாமல் வந்தவழியே நான் திரும்பிவிடுகிறேன். “தம்பி! தம்பி!! செல்லத்துரை அன்னைதான் என்னைக் கூப்பிடுகிறார். திரும்பிப்பார்க்காமலேயே நான்போகின்றேன். ஆமாம், இப்படியான தவறான உணர்வுகளை இனி நான் திருப்பிப்பார்ப்பதில்லை என்ற முடிவுடன் தான் நான் போகிறேன்தான்.

இலங்கை எங்கள் நாடு

பிறப்பு ரிசை யாகாழும் போற்றிவந்த தமிழரின் சிறப்புரிமைக் தோழர் என்றும் சிங்களவர் தானடா!

— வித்துவான் க. வெந்தனூர்.

மாவிட்ட புரத்திலை முருகனை வணங்கப் போகின்றீர்கள்?

ச. அம்பலவாணர், புஞ்சுடுதீவு

குண்டக மலர்ந்ததென்ன
முவிகு முகமும் கண்ணும்,
குண்டல நிரையும் செம்பொன்
மெளவியும் கோலமாறும்,
எண்டகு கரமீராறும்

இலங்களில் படைத்தயாவும்,
தண்டையும் சிலம்பும் யார்க்கும்
சரணமும் தெரியக்கண்டான்.
— என்னந்தபுராணம்.

சைவப் பெருமக்களுக்கோர்
வேண்டுகேளன்!

நான் ஆஸ்திகனு அல்லது
நாஸ்திகனு என்பது விவாதத்
திற்குரிய விடயமல்ல. நானும்
ஒரு சாதாரண மனிதன். தெய்
வம் உண்டு என்கின்ற நம்பிக்
கையில் வாழ்பவன். அதிலும்
யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஒரு புரா
தன ஆலயத்தின் நிர்வாகசபைத்
தலைவன். ஆகவே இந்த நேரத்
தில் ஆலயப்பிரவேசம் சம்பந்த
மான என்கருத்தையும் வெளியிட
வேண்டும் என்பது எனது தலை
யான முடிவு. ஆகவே என்கருத
தை வெளியிடுகிறேன். இலங்
கைவாழ் சைவப் பெருங்குடி மக்
க்களும் விசேடமாக யாழ்ப்பா
ணக் குடாநாட்டிலே வதியும்
சாதிமானங்கள் என்று தம்மைச்
சொல்லிக்கொள்பவர்களும், தங்
களைத் தாழ்த்தப்பட்டோர்என்று

தம்மைத் தாழ்த்திக்கொள்பவர்
களும் தயவுசெய்து என்கருத
தினை வாசித்துப்பாருங்கள். எது
சரியானது என்பது புலப்படும்
என் எண்ணுகிறேன்.

சைவசமய சித்தாந்தம் :

“கெள்ளன் புராண மறுத்தானை
கைக்கப்பி
என்ற உயிரும் தொழும்”

நமது நாட்டிலே கடைப்பிடிக்
கும் சைவசமயக் கொள்கை சரியானதுதானு?

இதனையிட்டு ஆராய்ந்தால். நாம்
சைவர்களா? நாமும் சைவத்
தைக் கடைப்பிடிக்க அருக்கதை
உள்ளவர்களா? இல்லவேயில்லை
என்பது புலப்படும். இன்றைக்கு
சைவர்களாகிய நாம் நாற்றுக்
குத் தொண்ணுாறுபேரும் அசை
வர்களாய் இருக்கிறோம். இந்த
இடத்தில் நாற்றுக்குத் தொண்
ணுாறுபேரும் சண்டாளர் கள்
தான். அறுவகைச் சமயங்களில்
ஒன்றுன் சைவம் போதிப்பது
என்ன? நெஞ்சமே கேவலைக்
அதிலே அறிசுவையே தெய்வமாக
வைத்து அங்குபையே பூசாதிரவி
யங்களாக அகமத்து சமர்ப்ப
ணம் செய்யவேண்டும் என்பது
தான் சைவத்தின் உண்மையான
கோட்பாடு. இவற்றை சைவத்

தின் உட்பிரிவுகளான வேதாந்தமும், சித்தாந்தமும் வலியுறுத்துகின்றன. அது மட்டுமல்லாது காலத்திற்குக் காலம் தோண்றிய பட்டினத்தடிகள், ராமவிங்கசுவாயிகள், பதினெண் சித்தர்கள் சிறப்பாக விளக்கிக் கூறி யிருக்கிறார்கள். இறைவன் எல்லாம் வல்லவன், எங்கும் நிறைந்தவன். அனைவருக்கும் அனைத்திற்கும் பொதுவானவன் என்பதுதான் சித்தாந்தம்.

அங்கக்கர்கள்

சைவசமய அர்ச்சகர்களுக்கு ஒர் உருக்கமான வேண்டுகோள்! தெய்வ சந்திதியிலே தெய்வத்திற்கும், தெய்வத்தை வழிபாடு செய்வோருக்கும் இடையில் ஒரு பாலமாக இருக்கவேண்டியவர்கள் நீங்கள்தான். இதனை நீங்கள் படித்திருக்கும் எந்த வேதமும் உணர்த்தியிருக்கும் என்றே என்னுகிறேன். இதனைச் சரிவர செய்வதன் மூலமாகத்தான் நீங்கள் இறைவனின் திருவடியை அடையமுடியும். பகவான் ராம கிருஷ்ண பரமகம்சர் திருநாமம் தங்களுடைய மனதிலே இருக்கவேண்டும்: அப்படியில்லாது பக்தர்களுக்கும் பகவானுக்குமிடையில் நீண்டுயர்ந்த நெடுஞ் கவராய் இருப்பீர்களேயானால் பரிதாபத்திற்குரியவர்களாய் நடுத்தெருவிலே நிற்கவேண்டி நேரிடும். பகவானும் பொறுக்கமாட்டான். பக்தனும் பொறுக்கமாட்டான். தங்கள் வேதாகமமும் கூட துணைவராது:

சாதியில் உயர்ந்த, சாதியில் தாழ்ந்த சண்டாளர்கள்

என்னையும் சேர்த்து ததான் இப்படி அழைக்கிறேன். தேவார திருவாசகங்களை ராகத் தோடு படிப்போம். அதன் உடக்குத் துக்களை ஒருநாளும் உனர மாட்டோம்: ‘இரும்புமனம் குழைந் தெண்ணை எடுத்தாண்ட அங்கயற்கண் எம் பேராட்டி’ என்று எத்தனையோ பாமரர்களுடைய உள்ளம் உருசத் தெய்வசந்திதியிலே நின்று, என் தெய்வத்தினுடைய கண் திறக்கவே பாடியிருக்கிறேன். என் இரும்புமனம் மட்டும் என்றுமே இரும்புதான். ஏனென்றால் நான் திருந்தாத சண்டாளன். பஞ்சமாபாதகங்களைச் செய்பவன் யாராயிருந்தாலும் அவன் சண்டாளன்தான். பஞ்சமாபாதகங்களில் எந்த ஒன்றினைச் செய்பவன் யாராயிருந்தாலும் அவன் சண்டாளன்தான். இங்கே சண்டாளன் என்று வேதங்கள் கூறுபவனுடைய இலக்கணம் இதுதான்.

சாதிமுறை

பகுத்தறிவாளர்களே, நாம் வாழும் யுகம், அனுயுகம். சாதி முறையில் அரசியல் வகுத்து அதற்கு அரசைக் காழும் வாஜுணர்ச்சி ராமதன்மத்தை நீதிநூலாக்கி பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் செங்கோலோச்சிய இந்திய சாம்பிராச்சியங்கள்மறைந்து ‘யாதும் ஊரே யாவரும் கேள்வீர்’ என்ற மனப்பான்மையுடன் குடியரசாகத்திகளும் இந்தியாவில் சாதி பேசினால்கூட தண்டனை கிடைக்கும். இங்கே இலங்கையில் நாமைவரும் சிறுபான்மையினர் ஆனையிறவுக்கப்பால் பறைத்தயி

முர் என்னும்பொழுது, நம்ம டையோர் ஏதோ நம்நிலை தெரி யாது நமக்குள்ளேயே சாதிப் பிரச்சனையைப் பெருக்கி நம்ம வர் சம்பாதித்தது என்ன? யாழ் குடாநாட்டிலே 500 ஆண்டுக் கூக்குமுன் வேறுநியது கத்தோ விக்க சமயம்! அதற்குப் பின் இல்லாம் சமயம். அதன்பின் புத்தசமயம். எம் சமயத்தின் நிலை என்ன..? அன்பினையே போதிக்கும் புத்த சமயத்திற்கு முன்னால் வன்பினையே போதிக்க முற்படும் எவரும் எங்கள் சைவ சமயத்தினைக் குழிதோண்டிப் புதைப்பவர்களே ஆவார்கள். சைவசமயத்தின் வீழ்ச்சிக்கு நீங் களே காரணமாக இருக்க விரும்பி ஒல் சாதிமுறையைப் பேசுங்கள்.

புனிதமானவர்களைக் கோவி அக்குள் போக அனுமதியுங்கள்; சாதிபேசி அனுமதி வழங்க மறுக்காதிர்கள்.

சண்டானானும் தெய்வமும்!

சாதாணமான விடயம்.

மனி தத்தன்மையோடு நடந்து விட்டால் அவன் தான் நான் வணங்கும் கடவுள்

என்கிறூர் ஓர் ஞானி.

‘இறைவனும் தொண்டனுள் அடக்கம்’

என்கிறூர் இன்னேர் ஞானி; வேடவான் மீகர் பின்ஷு வேதி யரின் மேலானூர் ஏன், தான் செய்த பஞ்சமாபாதகங்களை விட்டதனால்.

என்கிறூர் இன்னேர் ஞானி. இதற்குமேலாக;

குரனுடைய கடைசிநாள் யுத் தம் தாழ்த்தப்பட்ட அசரனுக்

கும் முருகனுக்கும் யுத்தம்! தெவர்களுக்கெல்லாம் ‘குரர்’.. ‘பூசரர்’ (நம்மை அடக்கி ஆளநினைக்கும் அரச்சகர்கள்) எல் லோர்க்கும் பெரிய சந்தோஷம், கடைசியாக யுத்தம் முடிகிறது. குரன் முருகனுடன் இரண்டறக கலக்கிறான். என்ன ஏமாற்றம், தாழ்த்தப்பட்ட குரன் வெற்றிக் கொடியில் சேவலாகவும் மயில் வாகணமாகவும் இடம் பெறுகிறான்.

வெற்றி யாருக்கு.....?

குரனுடைய மகத்தான வெற்றி!

குண்டக மஸ்நந்த தென்ன

மூனிரு முகமும் கண்ணும் குண்டல நிரையும் செம்பொன் மெளவியும் கோலமாறும் எண்டரு சரமீராறும்

இலங்களில் படைத்தயாவும் தண்டையும் சிலம்பும் யார்க்கும் சரணமும் தெரியக்கண்டான்.

யார்க்கும் சரணமும் தெரியக்கண்டான் ‘யார்’ என்னும் கடைசிப்பதம் குரனுக்குமட்டுமல்ல, பூசரருக்கு மட்டுமல்ல, அசரருக்கு மட்டுமல்ல இந்தப் பிரபஞ்சத்திலே தோன்றிய அத்தனை ஜீவன்களுக்கும் காட்சிதருகிறார் இறைவன், இதனுள் எல்லாம் அடங்கும்:

கோவிலைப் பூட்டுவதால் பயனே கிடையாது. தெய்வம் ஒருநாள் பக்தனுக்குக் காட்சி தரலாம்: அவறேல் பக்தனே தெய்வமாகவும் மாறலாம்:

[**தொடரும்**]

சங்கத்தமிழரின் காதல் வாழ்க்கை

அன்பையே அகவாழ்வின் அடிப்படையாகக்கொண்ட சங்கத் தமிழன் புறத்திலே வீரத் தைப் போற்றினான். அகத்திலே காதலை மாந்தி மகிழ்ந்தான். இதனாற் தமிழர் வாழ்வு அகம் புறம் என இரண்டாகப் பிரிக்கப் பட்டிருந்தது. புறங்கை வீரமாக இருந்தால் உள்ளங்கை காதலாக இருந்தது. அறம் பொருள் இன்பம் ஆகிய உறுதிப் பொருட்களில் அறமும் பொருளும் புறத்திலும் இன்பம் அகத்திலும் இடம்பெற்றன. சங்ககால நூல்களில் புறத்தைப்பற்றிப் பகல் வன சிலவாயும் அகத்தை விளக்குவன் பலவாயும் இருந்ததால் தமிழர் வாழ்வில் காதல்வாழ்வே தலைமையிடம் வகித்தது என்பது விளங்கும். இன்பம் மிகுந்த நல்வாழ்க்கையே நாட்டின் வளத்திற்கு அடிப்படை என்று நம் பினர் சங்கத் தமிழர். இதனாற் தம் நாட்டை அதன் இயல்புகளுக்கு ஏற்பக்குறிஞ்சி, மூல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என ஜைவகை நிலங்களாகப் பிரித்து அவற்றிற்குமுறையே புணர்தல், இருத்தல், ஊடல், இரங்கல், பிரிதல் ஆகிய ஒழுக்கங்களை வகுத்தனர். இவை அன்பின் ஜிந்தினை என்பத்தன.

உருவாலும் நலத்தாலும் ஒன்றுபட்ட இருவர் காட்சி, ஜயம், தெளிதல், தேறல் ஆகிய நிலைகளைக் கடந்து வழிநிலைக் காட்சி யிலேயே தம் காதலை ஆரம்பித்தனர். அகத்திலே காதலைப் பேணிய சங்கத் தமிழரிடம் அதை வளர்த்து வாழும் மனவளிமை இருந்தது. இதனாற் தலைவனும் தலைவியும் அன்பால் ஒன்றுபட்டுக் களவொழுக்கத் திண்கண் நின்று பின்னர் பலரும் அறிய மனம் புரிந்து இல்லறம் என்ற நல்லற வாழ்வில் ஈடுபட்டனர். தம் காதல் வாழ்க்கை யைத் தமர் எதிர்த்தபோது காதலர் உடன்போகும் உடன்போக்குமுறையும் சங்கத்தமிழர் அகவாழ்வில் இடம்பெற்றது: அவர்கள் நெஞ்சிற் கலந்த உண்மை அன்பு சாதிசமயம் முழங்கவில்லை. பட்டம் பதவி பார்க்கவில்லை. இருவர் மனமும் செம்புலப் பெயல்நீர் போல ஒருமைப் பட்டன. இதனையறிந்த தலைவன் தலைவியிடம்,

“ யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
வெந்தையு துந்தையு மெம்
முறைக் கேளீச்
யானு நீயு மெவ்வழி யற்துஞ்
செம்புலப் பெயல் நீர் போல
வன்புடை நெஞ்சந் தாம்
கைந்தனவே ”

இறையீரை அன்றனிப்பின் ஜை, (B. A. Hons)

என்று கூறினான்: அதாவது என்தாயும் நின்தாயும் என்ன உறவினர்? என் தந்தையும் உண் தந்தையும் எம் முறை உடையவர்? நானும் நீயும் கூட எக்குடிவழி என்று அறியோம். செந்திலத்துப் பெய்யும் மழை நீரைப் போல அன்புடைய நெஞ்சம் ஒன்றுகியது என்பதே இப்பாடவின் பொருள். செம்மன்னிலத்திலே பொழிந்த மழைநீர் அந்த நிலத்தின் செம்மை நிறத்தைப்பெற நிலமோ நீரின் தன்மையை ஏற்று நெகிழ்வது போல் இருவரும் ஒத்த அன்பால் இங்ஙனம் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்தனர். சங்கத் தலைவன்பால் தலைவி எல்லையற்ற காதல் கொண்டிருந்தாள்: இதனால் தலைவி தன் தலைவன்மேல்வைத்த காதல் நிலத்திலும் பெரிதாய் ஆழியிரும் ஆழமுடையதாய் விளங்கியது: பெற்றேரின் வற்புறுத்தலுக்காகக் கடமைக்காக வாழும் வாழ்க்கை அக்காலத்தில் போற்றப்படவில்லை: அன்புக்காகத் தாமதேடிய காதல் வாழ்க்கையையே சங்கத் தமிழன் உண்மையான அன்பு வாழ்க்கையாகப் போற்றி வான். காதலுக்காக அன்பிற்காகவே பெரும்பாலும் வாழ்ந்தான். தன் காதல் கைகூடாத போது மடல் ஊர்ந்தும் வரை பாய்ந்தும் தன் உயிர்போக்கவும் தயாராக இருந்தான். அத்துணை வலிமையுடையதாய் எம் தமிழனின் சங்ககாலக் காதல் வாழ்க்கை உரம்பெற்றிருந்தது.

இல்லற வாழ்க்கையும் காதல் வாழ்க்கையாக மலர்ந்தது:

மனவி சமூகத்தின் அச்சாணியாக இருந்தாள். அன்பு அவன் வாழ்வின் அடிப்படையான அத்திவாரமாக இருந்தது: நெருஞ்சிமலர் குரியனை நோக்கினிற்கும், குரியன் எப்பக்கம் இயங்குகின்றதோ அதேபக்கம் நெருஞ்சிப்புவும் திரும்பித் திரும்பி நிற்கும் அவ்வாறே காதலியும் தன் கணவன்முகம் நோக்கி நின்றான்.

சங்ககாலக் காதல் வாழ்க்கையிலே கணவனும் மனவியும் ஓர் உயிர் உடையவராகவே கருதப்பட்டனர். பழகப்பழகப் பால்புளிக்கும் குணம் அவர்களிடமில்லை. உண்மை அன்பில்லாவிட்டால் காதல் இன்றேல் அவர்கள் வாழ்க்கையிலே பயணில்லை என்பதைப் பண்டைத்தமிழன் நன்றாக உணர்ந்திருந்தான்.

இல்லற ஒழுக்கம் அன்பால் நிகழாதுவிட்டால் பெருங்கேடு உண்டாகும் என்பதைப் பண்டைத்தமிழர் அறிந்தனர். ஏனெனில் ஒரு தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை ஒருவர் உயிர்போற்கருதி மிகுந்த அன்புடன் ஒழுகி வைன்றிப் பெண் பாலார்க்குக்கந்தொழுக்கம் நிலைபெருது. கற்பொழுக்கம் நிலைபெருது விட்டால் நஸ்மக்களைப் பெறுதல் உள்தாகாது. உலகில்ஒருவரோடு ஒருவர் அமைதியாய் இருந்து வாழாமற் பகையும் சினமும் கொண்டு ஆல்லற் படுவர். ஆதலாற்றுன் அன்புகொண்ட கற்பு நிறைந்த இல்லற வாழ்க்கையைப் பெண்கள் மேற்கொண்டனர். சங்ககாலப் பெண்ணெருத்

திதன் கணவனை நோக்கித் தன் நிலைதளராத அன்பின் மிகுதி யால் பின்வருமாறு புலப்படுத்துகிறான்—

“தலைவ! இந்தப் பிறப்புநின்கி வேறு எத்தனை பிறப்புப் பிறந் தாலும் என் கணவன் நீயே ஆகுக: என் நெஞ்சு பொருந்திய மனைவியானே ஆகுக” இங்ஙனம் இப்பெண் கூறுவதில் இருந்து அக்காலப் பெண்களின் கற்பறுதி யும் பேரன்பும் இனிது புலப்படுகிறது:

இத்தகைய அன்பு வாழ்க்கையை நடத்தும் குடும்பமொன் நெப்பற்றிக் குறுந்தொகையிற் சிறந்த சித்திரம் உண்டு. செல்வம் மிக்க குடும்பம் எனினும் மனைவி தன் அன்புக்கணவன் மேலுள்ள தீராத அன்பால் தானே சமைக்கின்றான். தயிரைப் பிசைந்து புளிச்சுவையாகத் தயிர்க்குழம்பு ஆக்குகிறான்: அவன் மென்மையான விரல்களால் தயிரை விரல்நோகப் பிசைந்து அடுப்பில் வைத்துப் பாகம் செய்கிறான். இடுப்பில் அணிந்திருக்கும் மாசற்ற தூய ஆடை சமையல் செய்யும் ஆரவாரத்தால் இடையில் இருந்து நெகிழிகின்றது. இந்நிலையில் விரல்களைக் கழுவிக்கொள்ளாமலே நெகிழும் ஆடையை இடுப்பிற் செருக்கின்றான்: குழம்பைத் துழாவிக்கொண்டு நிற்கும் குவளைபோன்ற அவன்கண்கள் புகையால் பாதிக்கப்படுகின்றன. இத்தகைய இடரையும் பொருட்படுத்தாது மோர்க்கும் ம்பு சமைக்கிறான் மனைவி. இக்குழம்பை அவன் கணவன் இனிதாக இருக்கிறது என்று கவைத்து உண்கிறான். கணவன் வியந்து கூறுவதைக்கேட்டு அவன் நா

னாத்தினால் முகம் கவிந்து ஒரு பக்கம் ஒதுங்கிநிற்கிறான். அவன் முகம் மகிழ்ச்சியால் நிறைவு அடைகிறது. இத்தகைய இல்லற இன்பத்தைக் குறிக்கக் குறுந்தொகையில் வரும் பாடல் பின்வருமாறு :

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தன்
மெல்விரல்
கழுவறு கவிஞக்குப் பழாஅ
துமிக்
குவளை யுண்கண் குப்பியுகை
கமழத்
தான்றுழந் தட்ட திம்புளிப்
பாகர்
இனிதெனக் கணவ னுண்ட
விற்
ருண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்

“கீண்னு தன் முகனே.” இன்னுமோர் அழிய காட்சிசங்க நூலான ஐங்குறுநாற்றில் உண்டு. ஓருநாள் வெளி யேய சென்றிருந்த கணவன் வீட்டுக் குத் திரும்பிவந்தான். அவன் கைகால் கழுவுவதற்குள் அவன் யைன் அப்பா என்று ஓடிச் செல்லவே தகப்பன் மகனை வாரி எடுத்து மார்புடன் அணிந்துக் கொண்டான். காற்றேட்டமான இடத்தில் அமர்ந்து மகனுடன் கொஞ்சிக் குலவி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். சிற்றுண்டி ஆக்கிக்கொண்டுவந்த தாயோ சிற்றுண்டியை மறந்து அதை ஒருபுறம் வைத்துவிட்டுத் தன் மகன் அருகிற்சென்று கணவனையும் மகனையும் தன் இரு கரங்களாலும் அணைத் துக்கொண்டான்: இங்ஙனம் அன்பின் அடிப்படையான காதல் வாழ்க்கையே சங்ககாலத் தமிழர் அனுபவித்தனர்.

கொந்தளிக்கும் நடுக்கடலில் நின்று கரை தெளி யாமல் தவிக்கும் கப்பல்போல், தமிழர்கள் தம் எதிர்காலத்தை நிரணயிக்கமுடியாமல், வளரும் குழந்தைகளின் வருங்கால வாழ்க்கையை வரை யறுக்க முடியாமல் அவதியுறும் தூர்ப்பாக்கியநிலை இன்று ஏற்பட்டுள்ளது.

மை கேட்டுச் சலித்துப்போன பல்லவியையே மீண்டும் பாடும் அரசியல்வாதிகள், வெறும் உதட்டிலிருக்கே “ஒன்றுபடுவோம்” என்ற வார்த்தைகளை வெளிக்காடு கொண்டு வருகிறார்கள். இதனால் நாடானுமன்ற தமிழ்த்தலைவர்களில் நம்பிக்கையிழந்த படித்த பிரமு கர்கள், செல்வந்தர்கள் பொறுமையை இழந்து, ஒன்றுகூடி “தமிழர்கள் ஒன்றுடை ஏஞ்சும்” என்ற குரலை மட்டும் எழுப்பாது, அதைச் செயல்படுத்தவும் தீவிரமாய் முனைந்துள்ளார்கள்.

நி தமிழ்மக்கள் இவர்கள் குரலுக்குச் செவிமடுத்து ஒற்றுமைப்படுவேண்டும். இதை ஒரு கடைசிச் சந்தர்ப்பமாகப் பாடுத்துப் பயன்பெறவேண்டும்.

கு தமிழ் மக்களிடையேயுள்ள வேற்றுமையினால் நடுத்தரவகுப்பினர் இன்று பெரிதும் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். எனவே உள்ளிருந்து புதைகுழிதோண்டு வோரையும், தம் சுயவாழ்விற்காக, கெளரவத்திற்காக தமிழர் பிரிவினையை விரும்புவோரையும், காட்டிக்கொடுக்கும் எட்டப்பர் கூட்டத்தையும் அழித்து தமிழ் மக்களாகிய நாம் ஒற்றுமைப்படுவோம்.

ஆசிரியர்.

உங்கள் விவசாயத்திற்குப் பாதுகாப்பான
சகல கிருமி நாசினிகளும்
பெற்றுக்கொள்ளக்கூடிய இடம்

யாழ். அக்கிரோ ட்ரேடர்ஸ்

19, யூபிலி பஜார்,
யாழ்ப்பாணம்.

போலிடோல் — நூசன் — என்றெக்ஸ்
ஸும்கூட் — டயத்திள் — என்றின்
பேகோன் — அண்டாகோல் — எக்டோக்ஸ்
மற்றும்

வெல்டிங் கூட்டும் — பெயின்றஸ் — ஸ்பிரேயர்
முதலியனவும் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

JAFFNA AGRO TRODES
19, Jubilee Bazaar,
Jaffna.

எ. கே. ஸ்ஸ்.

ஏ. டெ. ஏ. எஸ்,

நடைமாண்புக் நடைமாண்புக்

யாழ்ப்பாணம்.

ஸ்ரீலங்கா.

போக : 519